

SAFARIMAGASINET

TROFÆ

Tidsskrift for
Nordisk Safari Klub
20. årgang
Nr. 7 · November 2012

Jagtrejsemagasinet for jægere i Norge, Danmark, Sverige og Finland

Safarimagasinet Trofæ

20. årgang · Nr. 7 · November 2012 · ISSN-0908-3952

Redaktion

Ansvarsh. redaktør Nils Holger Ellekilde · Mindelundsvej 45, DK-5240 Odense NØ
Tlf. 66 10 93 43 · Tlf. 29 16 60 09 · E-mail: editor.trophy@gmail.com

Hjemmeside, annoncesalg- og indlevering

Erik Klitgaard · Åstrup Strandvej 66, Åstrup Strand, DK-8541 Skodstrup
Tlf. 24 81 29 31 · Skype: erik.klitgaard3 · E-mail: eklit@live.dk

Lay-out og grafisk produktion

ProGrafisk ApS · Cikorievej 22 A, DK-5220 Odense SØ
Tlf. 63 38 39 40 · E-mail: michael@prografisk.dk

Udgivelser i 2012

Medio februar, marts, april, maj, september, oktober, november og december.

Deadlines: Redaktionelt stof: 5 uger før udgivelsen.

Indlevering af annoncemateriale: 3 uger før udgivelsen.

Annonceordrer: 4 uger før udgivelsen.

Nordisk Safari Klub

www.safariklub.org

Sekretariatet

Else Breith · Klaksmøllevej 24, Korning, DK-8700 Horsens
Tlf. 75 67 33 77 · Fax: 75 67 44 77 · E-mail: info@safariklub.org
Kontortid: Kl. 8.30 – 11.00

Trofæopmåling

Sten Breith · Klaksmøllevej 24, Korning, DK-8700 Horsens
Tlf. 75 67 33 77 · Fax: 75 67 44 77 · E-mail: breith@post7.tele.dk

Bestyrelse

Formand: Jens Kjær Knudsen · Blindgyden 5, DK-4622 Havdrup
Tlf. 70 22 04 86 · Fax: 70 70 21 42 · Mobil 40 58 04 82
E-mail: jens@kjaerknudsen.dk

Dan Poulsen · Søndervænget 1, DK-5871 Frørup
Tlf. 65 37 17 62 · Mobil 40 30 42 04 · E-mail: dan-358@hotmail.com

Steen Nielsen · Fløjterupvej 18, DK-2690 Karlslunde
Mobil 20 28 30 06 · E-mail: steen@tiscali.dk

Lars Storgaard · Hovedgaden 50, DK-8860 Ulstrup
Tlf. 40 25 83 20 · E-mail: storgaard@diana.dk

Kim Holmgård · Nakke Kirkevej 16, DK-4581 Rørvig
Tlf. 59 91 80 45 · E-mail: kilamabo@hotmail.com

Henning Olsen · Eskærvænget 37, DK-5700 Svendborg
Tlf. 21 63 66 21 · E-mail: ho@buhlsjagtrejser.dk

Dan Saugstrup · Gl. Jernbanevej 22, 2 tv · 2500 Valby
Mobil 20 73 35 33 · E-mail: dan.saugstrup@awinova.com

Kim Bjøler · Bøjdenevej 51 · 5800 Nyborg
Tlf. 65 31 49 45 · Mobil 20 44 36 05 · E-mail: kvbjøler@os.dk

Tom Søborg · Lundbygårdsvej 98 · 4750 Lundby
Tlf. 55 99 04 00 · Mobil 28 49 84 16 · E-mail: txs@jagt.dk

Udvalg

Skydeudvalget – formand: Preben Nielsen

Aktivitets- og udstillingsudvalget – formand: Steen Nielsen

Mediaudvalget – formand: Jens Kjær Knudsen

Museumsudvalget – formand:

Jens Foldager · Overholm 22 B, Hatting, DK-8700 Horsens
Tlf. 75 65 35 02 · E-mail: foldager@foldager.com

Vedr. forsikring – Erik Ahlmann-Larsen · Langebakken 3, DK-2960 Rungsted Kyst
Tlf. 45 86 06 11 · Fax: 45 86 15 20 · E-mail: tedeum@tedeuvin.dk

Kontaktpersoner i Norge

Syd: Per Strandbakken · Nordre Elvegt 18, N-1500 Moss
Tlf. 0047 69 25 50 61 · Mobil 0047 97 14 82 81
E-mail: strandbakken@moss.online.no

Nord: Jens Aksel Kjær · Planetvejen 297, N-9024 Tomasjord
Tlf. 0047 77 63 18 59 · E-mail: breivik.kjaer@online.no

Vest: Håkon Kylesø · Lyngholen 18, N-4324 Sandnes
Tlf. 0047 90 97 60 58 · E-mail: hakon@sofaliv.no

Kontaktperson i Sverige

Dan Fridh · Bjällerupsv. 85, 245 92 Staffanstorps
Tlf. 0046 46 256817 · Mobil 0046 709 547917 · E-mail: dan.fridh@telia.com

Kontaktperson i Finland

Aatos Niemi · Kärpantie 13, 27800 Säskylä · Tlf. 00358 286 70 608

Forsidefoto: Anders Mossing

Vi vil ikke gå ned på udstyret, men husk ej heller at gå ned på fysikken

Netop hjemkommet fra en bjergjagt i British Columbia, hvor der igen var en jæger i campen, der havde det perfekte udstyr, men fejlede på psyken og fysikken. Jægeren medbragte specialbygget riffel og alt det nyeste udstyr. Men jægeren var slet ikke forberedt på det, der kræves fysisk og psykisk i forbindelse med bjergjagt. Det er så ærgerligt, når man ser jægere, der køber en omkostningsfuld jagt og så ikke er i den nødvendige fysiske og psykiske form, der kræves for jagten.

Ligesom mange af jer har jeg fornøjelsen at høre mange jægers spændende diskussioner i jagtcampen. Emnerne rækker langt, f. eks om hvilken kaliber, der er bedst til en speciel jagt, hvilken dyr der er sværest at få nedlagt, bedste kikkertsigte, flotteste super model, og ofte kan diskussioner trække langt ud på natten.

Men et emne, man sjældent hører om, er at være fysisk og psykisk forberedt på jagteventyret. Men jeg kan sikre dig om, at bortset fra, hvis du jager fra en hochstand eller lignende, vil det hjælpe dig gevaldigt, hvis du er psykisk og fysisk forberedt for det jagteventyr, du skal ud på. For bjergjægeren er det et ultimativt krav, at du sætter dig ind i de fysiske krav til jagten. Og forbered dig i god tid med træning, så bjergjagt bliver en »fysisk rutine«. Erfarne bjergjægere ved, i hvor god form man skal være for at bestige bjerget dag efter dag i regn, slud og sne. Alle bjergguider, jeg har jagtet med har klaget over, at mange jæger kommer i en alt for dårlig fysisk og psykisk form.

Er du i tvivl om kravet, til en jagt du gerne vil på, så bed om referencer fra dit bureau, og tal med dem om hvilken strabadser du kan blive udsat for under jagten.

Der findes flere hjemmesider om emnet – se f.eks. ind på www.traintohunt.dk

Og et andet rigtig godt råd – gå dagligt i dine jagtstøvler den sidste uge før afrejsen.

Jens Kjær Knudsen
Formand

INDHOLD

November 2012

- 4** Ibex på 594 meters afstand
Ved Max Steinar
- 12** Udefra
- 14** Jagtrejse til Oxfordshire
Ved Ulla Brink
- 18** Internationale jagtrapporter
- 22** I jaktens høyborg
Ved Per Aksel Knudsen
- 27** Hjemmefra – pressemeddelelse fra DJA
- 28** Dybfryseren tur retur
Ved Henning Kørvel
- 34** Min jagttur til Sydafrika
Ved Ingelise Rasmussen
- 40** Vildsvinejagt i Sverige
Ved Christine Gad Hasfelt
- 44** Grejnyt – skind og læder
- 46** Tanker om trofæjagt
Ved Kaj Venborg Lauritsen
- 49** Afrika og skydevåbnenes introduktion
Ved Ib Nordentoft Andersen
- 53** Klubnyt

Side 14
Bukke i Oxfordshire

Side 22
Moose og ulv

Side 34
Sydafrika

Side 40
Vildsvin i Sverige

Følg Nordisk Safari Klub på nettet

www.safariklub.dk

facebook

[www.facebook.com/
NordiskSafariKlub](https://www.facebook.com/NordiskSafariKlub)

Kirgisistan blev Brian Basses
største udfordring
rent skydemæssigt:

Ibex på 594 meter!

Østjyden vidste godt, at lange skudhold er reglen på bjergjagt, og havde derfor trænet på 500 meter bane. Det kom ham til gode, da tingene spidsede til i 4,2 kilometers højde, lige før en snestorm!

Da Mathias Rytter og Brian Basse i oktober 2011 tog til Kirgisistan, vidste de to kammerater godt, at jagten i bjerglandet kunne risikere at stille meget store udfor-

dringer til deres evner med riflen på lange eller endog meget lange hold.

Derfor havde jægerne trænet grundigt hjemme fra, og havde bl.a. øvet jævnligt på mål på en halv kilometers afstand.

Således godt forberedte tog de på deres livs første bjergjagt. Brian Basse var udstyret med en riffel i kaliber 300 Winchester magnum, påmonteret en Smith og

Tekst og foto Max Steinar

Bender sigtekikkert PM 2, 5-25 × 56 mm med kliklåse.

Efter en flyvetur fra Tirstrup over Moskva til Bisjkek, hovedstaden i Kirgisistan, blev danskerne kørt i firehjulstrækker i cirka tre timer til hovedlejren, som lå i 3.100 meters højde.

– Jeg tror, det var en fin måde at gøre det på, altså at køre i bil i stedet for at blive løftet i helikopter, for vi undgik faktisk helt højdesyge, og døjede kun lidt med tynd mave, hvilket lige så godt kunne skyldes den ringe hygiejne i lejren, fortæller Brian.

Fra hovedlejren, hvor jægerne sov, kørte de yderligere i en time op til en satellitlejr, og herfra red de højere op.

På førstedagen indtog jægerne position i 3.700 meters højde, hvorfra de med stærke kikkerter afsøgte bjergene.

Efter nogen tid kom tre ibex væddere op over en bjergkam. Brian brugte sin Zeiss håndkikkert med indbygget afstandsmåler; 400 meter.

– Jeg ønskede at skyde, men den russiske guide sagde nej, vent, for dyrene ville komme tættere på. Det skete desværre ikke – tværtimod forsvandt de ud af syne.

På vej ned fra bjerget opdagede Brian en enlig, meget stærk vædder højere oppe, end hvor han lige havde været.

Brian havde fundet en satellitlefon med indbygget GPS på internettet til 4.000 kroner, og den var han meget glad for at have med. Han ringede til kæresten Lotte fra 4.200 meters højde og overbragte nyheden om den (de) nylig nedlagte ibex.

Helt færdig

Taktikken på andendagen var klar: Området med de i alt fire væddere skulle »angribes« igen. Mathias og hans guide kravlede op ét sted, og Brian og russeren gik direkte op i mere end fire kilometers højde.

Den 36-årige østjyde er trimmet og i ok form, men nu fik han sin sag for. Til

slut skulle han og russeren hoppe fra klippeblok til klippeblok, med huller på tre-fire meter imellem. Iset og glat var det samtidigt.

– Jeg var færdig til slut, men det var også alt for farligt, så vi afbrød, og fik os kantet ned fra bjerget igen. Da vi mødte Mathias, spurgte jeg, om han var blevet

udfordret, sådan som han havde håbet på. Hans svar var, at han aldrig havde været så bange før!

På tredjedagen fik Brian to nye guides, en kineser og en benet tjetjener, sidstnævnte skulle vise sig at være et sandt kondi fænomen. Trioen fik tilkoblet en anden dansk kunde, en 65-årig jæger, som var mødt op med sin veltjente riffel i kaliber 308 Winchester, udstyret med en 1-6 x 42 sigtekikkert!

– Jeg spurgte ham, om han ikke var blevet vejledt af rejseselskabet, Holmelund, hvilket han faktisk var blevet, men han mente, at kunne han skyde en råbuk i Danmark, kunne han vel også skyde en ibex i Kirgisistan, fortæller Brian.

Selskabet skulle ride dybere ind i bjergene. Brian havde ikke redet siden han som tiårig var i Djurs Sommerland.

– Jeg bryder mig overhovedet ikke om heste! Men jeg må sige, at det ændrede sig hen ad vejen, for det er de mest utrolige heste, man anvender i de bjerge. Nøjsomme og helt fantastisk udholdende. Jeg var blevet rådet til at anvende et par cykelbukser udenpå mit jagttøj, og havde købt et par hos T-Hansen i størrelse XXL. Det fortrød jeg ikke. Heller ikke selv om folk i lejren kiggede en ekstra gang, da vi trak dem på.

Start klokken 04.00

Klokken 04.00 red jægerne ud af lejren i buldermørke. Danskerne havde medbragt pandelamper, men dem måtte de ikke bruge, for da kunne hestene ikke finde vej.

Kilometer efter kilometer travede selskabet frem. Det lysnede ved halvsyvtiden, men tredjedagen havde ikke andet i vente til dem end kulde, sult og strabadser; at medbringe fornøden forplejning er ikke normen hos disse meget nøjsomme bjergfolk, kun lidt sød te og et æble i bedste fald.

En snestorm hvirvlede ind over bjergene. Hestene stod endnu dårligere fast end før, og da sigtbarheden var alt for dårlig, måtte jægerne vende om, og bruge de sidste lyse timer til at finde tilbage til lejren.

Kl. 21.00 var de dødtrette heste og ryt-

◀ Om det var snestorm eller tåge, så var begge del stærkt hæmmende, ja, i værste fald umuliggjorde vejrliget jagten.

Et af de allervigtigste arbejdsredskaber på bjergjagt er kikkerterne. De bruges flittigt hele tiden.

tere tilbage i satellitlejren. Men bilen var ikke dukket op for som planlagt at køre jægerne tilbage til sengene i hovedlejren.

– Guiderne overlod deres feltmadrasser

til os, og krøb selv sammen under jakker og tæpper! Men kl. 23.30 kom bilen, og kl. 00.30 kunne vi krybe til køjs.

Efter tre timers søvn var jægerne i gang

▲ Ifølge eget udsagn har Brian det meget svært med heste – men han endte med at blive meget glad for »Grisepjok«, som han af uransagelige årsager døbte sit transportmiddel. Bemærk cykelbukserne!

◀ Brian med sine to guides. Øverst den benede tjetjener, nederst den sidste af de russiske guides, som mestrede lidt engelsk og lidt tysk.

igen. Her på fjerdedagen fornemmede Brian en vis panik over, at det endnu ikke var lykkedes at få de tre klienter til skud (en fjerde dansker havde på førstedagen skudt en ung vædder, og var tilfreds med det). En ny, russisk guide blev koblet på, ud over tjetjeneren, der sprang op og ned ad bjergene, som var han en ibex. Endelig deltog også den 65-årige dansker på Brians hold.

Hesten omkuld på grund af udmattelse

Jægerne red over floder med rivende strøm og store sten strøet ud over hele flodlejet. En potentiel farlig situation, og

Brian var meget glad for sin rolige hest, som han nu havde døbt »Grisepjok«.

Højt, højt oppe på en bjergside opdagede mændene flokke af ibex, men på afstande, hvor det er helt umuligt at gøre noget ved dem.

– Jeg begyndte at kunne høre på »Grisepjok«, at han var meget belastet. Da vi holdt en pause for at bruge kikkerterne, faldt hesten faktisk fladt omkuld! Mens den lå på siden, begyndte den at æde af det tørre græs. Fem minutters pause, så var det på den igen.

Efter yderligere en halv kilometers opstigning stoppede selskabet og sad af

hestene ved indgangen til en dal. Her gik de ind og brugte deres kikkerter.

To væddere blev opdaget, cirka 1.200 meter ude og langt oppe ad bjergsiden.

Russeren foreslog, at Brian skulle gå ret op ad bjerget, så han kom oven for dyrene og kunne skyde ned ad. Brian betragtede den utilnærmelige og snefyldte bjergside, og sagde blankt nej. Det kunne og ville han ikke.

I stedet sneg mændene sig frem fra sten til sten, fra klippe til klippe op gennem dalbunden.

Pludselig rejste vædderne sig op, og kom ned over bjergsiden, med kurs lige mod jægerne. Da de forsvandt ned i en lille lavning, rejste alle mænd sig op og løb frem. Selv den 65-årige, som overhalede Brian.

Double!

Brian kom i position ved en sten, da vædderne igen kom til syne. Nu var der pludselig fem. Men dyrene havde skiftet kurs, og var på vej op ad bjerget. Heldigvis med en nydelig bredside til.

Brian målte lynsnart afstanden i håndkikkerten.

549 meter!

Han klikkede på sigtekikkerten, og krøb sammen omkring stenen.

Fra denne satellitlejr red jægerne yderligere op i bjergene. Herfra og til overnatningsmulighederne i hovedlejren var der cirka en times kørsel.

KORSHOLM JAGTREJSER

2012-2013

Transsylvanien
RÅBUK

Nedlæg en gammel buk. I 2013 er der mulighed for fast pris arrangement. En stor del af bukkene vejer mellem 300 og 400 gr. Transsylvanien er et spændende jagtland. Kuperet med masser af råvildt, i marker hvor ukrudtet ofte står højere end afgrøden. Bedste jagtid: slut maj-start juni. el. brunstjagt slut juli - start aug.

Pris 14.495 kr.

Inkl. 3 dages jagt. 3 bukke uanset str., transfer, kørsel, lokalt jagttegn

Polen 2013
BUKKEBUSSEN

Tag med Korsholm Jagtrejser på den årlige busrejse til Polen i maj 2013

På Korsholms bustur til Polen er kammeratskab og gode jagthistorier i højsædet. Man kan tilmelde sig busturen både som en større gruppe, eller som enkelt person. Denne rejseform tiltaler mange jægere. Slip for at sidde bag rattet og nyd jagtrejsten. Afrejse den 9/5 2013 hjemrejse 14/5 2013

Pris pr. jæger 5.695 kr. + trofæafgifter og kørsel i reviret.

Polen
KRONHJORT

**Jagt efter skovens konge
- oplevelser i særklasse**

At pürsche en brølende kronhjort i Polen er en kæmpemæssig oplevelse, og har man først fået hjortejagt i blodet, vender man ofte tilbage til dette fantastiske jagtland igen og igen. At nedlægge en gammel og stærk kronhjort er ikke en nem opgave, så forvent at du skal arbejde for sagen.

Pris pr. jæger 13.200 kr.

4 dages hjortejagt inkl. 1 kronhjort på 4,99kg

Sibirisk
RÅBUK

Korsholm jagtrejser kan i sommeren 2013 tilbyde jagt på sibirisk råbuk i et privatejet område øst for Ural bjergene nogle timers kørsel fra Byen Omsk. Området er på ca 100.000 ha og der er mulighed for at skyde vildsvin, når man har nedlagt sine råbukke. Jagttiden er fra maj til oktober. Der er kun få ledige pladser i juni og august 2013.

7 til 8 dages tur 5 jagtdage. Jagtføring 2 til 1, kost og logi i fint jagt hus på reviret, 2 bukke uanset str., transfer fra lufthavn og retur, al kørsel under jagt, russisk jagttegn og licenser, veterinærpapirer og tolk.

Pris: 40.000 kr. pr. jæger ved 4 jægere

Korsholm
JAGTREJSER

Se mere på www.korsholm.dk
Eller ring til: Brian Madsen tlf +45 25370036
mail brian@korsholm.dk

Nu gjaldt det. Nu skulle det vise sig, om træningen hjemme i Danmark ville bære frugt.

Dyrene stoppede, og Brian fandt en vædder i trådkorset. Han følte sig helt tilpas, da han slap kuglen.

I sigtekikkerten så han, hvordan den påskudte vædder lige som »tabte« forpartiet, og forsvandt ud af syne. De andre væddere startede opad.

Brian trak frem på et af de andre dyr, og slap kugle nummer to. Den påskudte vædder forsvandt af syne.

Nu åbnede russeren ild mod klippeblokke endnu højere oppe end de sidste tre væddere for at forsøge at vende dyrene, men uden held.

Den anden dansker spurgte forundret Brian: – Hvad fanden skyder I på?!

Han havde end ikke set vædderne...

Hen langs bjergsiden havde tjetjeneren bevæget sig frem. Ham vinkede Brian nu frem til den position, hvor vædderne havde været.

– Vil du bjærge mit lig?!

Tjetjeneren hævdede triumferende – han havde fundet den sidste vædder, som Brian havde skudt på. Han skubbede dyret ud over kanten, og det slog kolbøtte efter kolbøtte ned mod sin banemand.

Ved den første vædders sidste position var der masser af blod, og tjetjeneren forsvandt ud af syne om i en anden dal efter den anskudte vædder.

Men til slut måtte han give fortabt; natten nærmede sig, og endnu en snestorm truede. At blive fanget på bjergene alene under de konditioner ville være livsfarligt, og efter en times tid vendte tjetjeneren tilbage til de andre i tussmørket.

Snestormen begyndte at hyle om ørerne på mændene. Russeren og tjetjeneren beordrede danskerne ned ad bjergene mod lejren, mens de ville færdiggøre trofæet til Brian.

Det blev en meget barsk nedtur. Den ældre dansker, som nu også var ramt af tynd mave, klagede over sit dårlige hjerte og sagde til Brian: »Hvis jeg dør herude, vil du så bjærge mit lig hjem til Danmark?!«

Brian svarede præcis som han mente; det kunne han ikke garantere sin landsmand!

Men de nåede begge ned til lejren. Her lå de vejrbundet i to døgn, mens snestormen rasede. Og på syvende dagen skulle de hjem. Brian var sikker på, at den sidste ibex var tabt for tid og evighed.

Brian bidrog selv til at skinne sin ibex, før han og hans danske rejsefælle blev beordret tilbage mod lejren, mens de lokale færdiggjorde arbejdet; en snestorm var på vej.

De to dage i lejren blev brugt på at behandle skindet fra vædderen, som Brian skal have fuldmønteret.

Hold øje med ravnene ...

Mens danskerne ventede på deres fly i Bisjkek, blev Brian ringet op på sin satellittelefon fra lejren; tjetjeneren havde fundet hans anden ibex, da snestormen havde lagt sig på syvendedagen. Eftersøgningen var ikke nogen stor kunst, for han havde ganske simpelt holdt øje efter, hvor ravnene samlede sig!

Denne ibex var 110 centimeter, mens den, som Brian havde med hjem i flyet, var 100 centimeter.

Dermed var den danske jægers triumf fuldendt. At dublere ibex på mellem 550 og 600 meters afstand er ikke hverdagskost, heller ikke blandt inkarnerede bjergjægere.

– Jeg fortæller med stolthed min historie, for bag den ligger mange timers træning på meget lange afstande. Jeg følte, at jeg havde gjort de forberedelser, som var påkrævede for at forsøge sig på så langt hold, fastslår Brian.

I øvrigt oplyser Brian, at han var blevet frarådet at bruge højdesygetabletter, hvilket ifølge rådgiverne oftere førte til problemer end ikke at bruge dem. Og så havde han medbragt to kg Snickers chokoladebar, som han fik megen stor nytte af, når maven var tom. Alligevel tabte han sig fem kg på de fem dage i bjergene. □

Tilbage i 2012

Brian Basse føler trods alt, at hans triumf ikke er helt fri for bitterhed, for hans gode kammerat fik ikke chancen til en vædder. Det tætteste, Mathias kom, var cirka 800 meter. Han fik ellers chancen på sidste dagen på den lokalitet, hvor Brian havde set de tre stærke væddere. Mathias sad noget oppe af bjergsiden, mens den 65-årige sad længere ned, begge i håbet om at få vædderne at se igen.

Op over bjergkanten kom en flok hundyr – og et stykke bag dem de tre væddere.

Mathias gjorde sig klar, da hundyrerne passerede ned forbi ham. Nu var det kun et spørgsmål om tid, inden vædderne var på skudhold. Han ville vente med at skyde, til de havde passeret forbi ham, så også hans landsmand længere nede fik chancen til en vædder.

Men alt gik tabt, da den 65-årige åbnede ild – mod hundyrerne. De tre væddere snurrede øjeblikkeligt rundt og forsvandt.

–Vi har lovet hinanden, at vi aldrig tager ud at rejse igen med nogen, vi ikke kender i forvejen. At få sådan en tur ødelagt på den måde er næsten ubærligt, mener Brian. Man kan kun give ham ret!

Recon

En multifunktionel serie med den seneste teknologi indenfor pixel-camouflage - Equipt®!

DEER-TEX®
MEMBRANE

Deerhunter®
OUTDOOR CLOTHING

Ring til Deerhunter og få oplyst nærmeste forhandler
Deerhunter • Tlf: +45 74 22 35 20 • www.deerhunter.eu

Bidrag med internationale nyheder til »udefra« modtages gerne af medlemmerne. Der skal angives kilde og gerne medsendes et digitalt foto.

Lynx- og bjørnejagt med hunde forbydes i Californien

Californiens guvernør, Jimmy Brown, underskrev i september en lov, der forby-

der brug af hunde ved jagt på bjørne og Lynx (bobcat). Dette bringer Californien på linje med 2/3 af de andre amerikanske delstater, men lokalpolitikeren Jim Nielsen fortæller, at han har modtaget tusindvis af breve og telefonopkald fra vælgere, der protesterer mod loven, som forventes af koste delstatens vildt department \$278.000 i manglende licenser. Desuden regner man med, at det vil koste delstatens finanser \$250.000 om året at regulere den voksende bestand af sortbjørne, der er oppe på 32.000. I 2011 blev der nedlagt ca. 1600 bjørne og 1195 Lynx i Californien. □

Sydafrikansk PH straffet

En sydafrikansk PH har fået en samlet bøde på 50.000 rand (godt 33.000 kroner) for illegal handel med bl.a. løver, krokodiller, leopard og blue duiker. Alle dyrene, der var opdrættet på Game Farms i Eastern Cape, skulle have været udsat til jagt i KwaZulu-Natal. Bøden var opdelt efter dyreart, og for løven lød den på 15.000 rand plus 25.000 rand betinget. En bøde på kun 15.000 rand for et stykke vildt, der handles for mellem 150.000 og 275.000 rand må siges at være meget nådigt sluppet og vil næppe virke afskrækkende på andre. □

Costa Rica vil forbyde al jagt

Senatet i det mellemamerikanske land Costa Rica har med stemmerne 41 mod 5 besluttet at forbyde al jagt bortset fra videnskabelige indsamlinger. Landet har et rigt dyreliv med bl.a. jaguar, armadillo, diverse hjortearter, dovendyr, fugle og krybdyr. Overtrædelser kan medføre en bøde på 3.000 \$ (17.000 kr). Loven forventes at træde i kraft først i oktober.

Sidste nyt: Den 12. oktober skriver SCI, at det er lykkedes at stoppe loven, da det

menes, den er i strid med Costa Rica's grundlov. □

International Council for Game and Wildlife Conservation
CIC Markhor Award
for Outstanding Conservation Performance

Namibia modtager CIC's Markhor Award

Namibia vil i forbindelse med COP 11 i Indien modtage CIC's Markhor Award. Namibia har haft stor succes med deres vildtadministration med en fremgang i bestanden af adskillige dyrearter. For eksempel er Hartmann's Mountain Zebra mellem 1982 og nu vokset fra en lille bestand på 1000 individer til de nuværende 27.000, og antallet af ørkenelefanter i samme periode gået fra 150 til 750 stk. □

Tanzania vil ikke forbyde elefantjagt

På trods af tryk fra dyrevelfærdsgrupper agter Tanzania ikke at forbyde elefantjagt. Landet har med sine 110.000 elefanter den næststørste bestand i Afrika efter Botswana med 123.000. Tanzanias største vildtreservat Selous har 45.000 og Ruaha National Park 35.000. □

Saved by the bell!

Bokseudtrykket »Saved by the bell« har fået en ny betydning for jægere: En amerikansk jæger var faret vildt i Alaska, men blev reddet af sit Breitling Emergency Watch. Uret har en indbygget nødsender, der efter aktivering sender i 48 timer på lufttrafikkens nødfrekvens 121,5 MHz. □

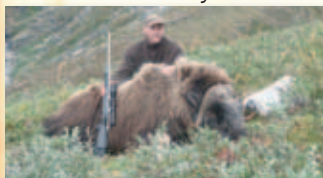
Bahrain bliver medlem nr. 176 af CITES

Bahrain blev i september det 176'nde medlem af CITES med tiltrædelse til konventionen 17. november 2012. Bahrains position som handelscenter i mellemøsten har tidligere muliggjort ukontrolleret handel med bl.a. elfenben og næsehorns horn fra det nærliggende Afrika. Der er dog stadig en del lande, der endnu ikke er medlem af CITES. Heriblandt er Angola nok det land, der har de største muligheder for illegal handel med varer smuglet ind fra Zimbabwe, Congo, Zambia og Namibia. Angolas nære forhold til Nord Korea, der heller ikke er medlem af CITES, er en logisk rute til det lukrative fjernøstlige marked. □

Buhls Jagtrejser

Hvilke trofæer mangler du til din Nordisk- eller European Slam? Vi kan stort set tilbyde alle vildtarter - her er nogle få eksempler

Grønland - Moskusokse

3 dages jagt, 4 dages ophold på helpension, transport i Grønland mulighed for afskydning af Ren
Inkl. trofæavgift for 1 Moskusokse
Pr. jæger kr. 21.250,-

Estland - Elg

4 dages jagt og ophold på helpension, al transport under jagten, fornuftige trofæavgifter (også mulighed for ulv og los i Estland)
Pr. jæger kr. 7.995,-

Buhls Jagtrejser

Husk vi afholder igen vores **ROAD SHOW 2013**

Reserver allerede dagen nu og kom og få en snak om din næste jagtrejse med os eller vore partnere.

Onsdag den 9. jan. - Hjallerup Kro, Søndergade 1, 9320 Hjallerup
Torsdag den 10. jan. - Scandic Hotel, Gl. Hadsundvej 2, 8900 Randers
Fredag den 11. jan. - Hotel Birkegården, Engdahlsvej 14-16, 7400 Herning
Lørdag den 12. jan. - Comwell Hotel, Skovbrynet 1, 6000 Kolding
Søndag den 13. jan. - Gyrstinge Skovkro, Gyrstinge Skovhuse 33, 4173 Fjenneslev
Mandag den 14. jan. - Scandic Hotel, Glimmervägen 5, 220 11 Lund, Sverige

Buhls Jagtrejser Aps

Hunting Tourist's Agency

Olaf Ryes Gade 7 R • DK - 6000 Kolding • Tlf. +45 97 26 74 18
info@buhlsjagtrejser.dk • www.buhlsjagtrejser.dk

- en verden af JAGToplevelser

Nyt katalog udkommer 10. dec. 2012

NYHED All inclusive jagtrejser

SYDAFRIKA – all inclusive for to Fantastisk totalarrangement for par. Inkl. flyrejse, transfers, 6 dages ophold med helpension og drikkevarer, 5 dages jagt 1:1, trofæavgift for 5 vildtarter; kudu, wildebeest, impala, springbuck, steinbok eller duiker, drikkepenge, dip&pack hos konservator samt hjemsendelse. Pris v.2 jægere og 2 ledsagere Kun kr. 63.500 pr. par

Vort nye store katalog for 2013 på 132 sider er spækket med spændende jagtrejser til hele verden. Bestil dit eget eksemplar allerede i dag på www.limpopo.dk eller på tlf. 62202540

TYRKIET – all inclusive vildsvinejagt Inkl. flyrejse, 5 dages jagt 1:1, 6 dages ophold m. helpension samt øl og vand, trofæavgift for største nedlagte keiler, transfers, licenser, veterinærpapirer og drikkepenge. Pris pr. jæger kr. 22.900,-

Se vores prisberegner limpopo.dk

UNGARN – all inclusive bukkejagt Inkl. Flyrejse, 4 dages bukkejagt, ophold m. helpension og drikkevarer, trofæavgift for 3 bukke op til 350 gr., transfers, transport, drikkepenge og hjemtrans af trofæer. Pr. jæger kun kr. 19.980,-

Gennemskuelige jagtrejsepriser

Gennemskuelige jagtrejsepriser! Med vor nye online beregner har vi taget initiativ til, at priserne på jagtrejsemarkedet bliver mere gennemskuelige. Vi har bestræbt os på at gøre det så enkelt som muligt for jægeren at danne sig et totalt overblik over den samlede økonomi omkring en jagtrejse

DIANA HUNTING TOURS
Since 1974
www.diana.dk

Diana Jagtrejser & Limpopo Travel A/S
Diana tlf. 62 23 11 10
Limpopo tlf. 62 20 25 40
Ringsted tlf. 43 56 11 11

LIMPOPO TRAVEL
www.limpopo.dk

Jagtrejse til

Tekst og foto Ulla Brink
og Gerner Ørskov Pedersen

En pariserbøf i Køge sommeren 2011 udviklede sig i en noget anden retning, end vi havde regnet med. Efter frokosten kørte vi en tur til Ringsted, hvor der var jagtmesse i Hubertushuset.

Vi mødte Henrik fra Aurora jagt-rejser og fik en rigtig god snak om jagt i England. Han kendte et godt sted i Oxfordshire, og der var der store bukke samt muntjac og chinese waterdeer. Gerner har i mange år haft et stort ønske om at skyde en muntjac, og vi ville begge gerne skyde

en rigtig stor buk, så vi spidsede ører. Inden vi havde set os om, havde vi bestilt en rejse til England året efter i april 2012.

15.4.2012. Endelig kom vi af sted, og flyveturen til England gik fint.

Lufthavnen i Heathrow var nemmere at slippe ud af, end vi havde regnet med. Vi fandt nemt bussen til Oxford, og fik lagt al vores bagage inkl. rifler ind i bagagerummet. I Oxford fandt vi en rigtig, sort, engelsk taxa til at køre os den sidste vej til Witney, hvor vi skulle bo.

Efter ankomsten til hotellet »The Blue Boar« ringede vi til Gordon, vores stalker, og aftalte, at han hentede os næste morgen kl. 5. Vi var spændte og glædede

os meget, og ingen af os havde været på jagt i England før.

Resten af dagen blev brugt i Witney, en hyggelig, mindre by med mange gamle huse og bro-lagte gader. En enkelt pub blev også afprøvet med succes.

Næste morgen stod vi parat kl. 5, og Gordon var der på pletten. Vi blev spurgt om, hvad vi havde lyst til, og Gerner valgte at blive sat af i en skydestige. Gordon og jeg ville pürsche efter buk.

Vores jagtområde var kæmpestort og strakte sig over mange mindre marker omkranset af brede læbælter med blomstrende tjørn og frugttræer. Vi kunne også

Oxfordshire

jage i en park tilhørende slottet Eynsham Hall. Denne park minder meget om Dyrehaven, men med meget skov omkring. Området ligger dels i Oxfordshire, men der var også jagt områder i Cotswolds. Rundt omkring i landskabet lå der små middelalder landsbyer med de smukkeste blomstrende haver. Vi ville ikke have

undret os spor, hvis vi pludselig mødte Barnaby eller Miss Marple. Foråret var længere fremme her, så rapsmarkerne lyste gult, og kornmarkerne var grønne.

Efter et par timer, kom der en sms fra Gerner. Han havde skudt en stor muntjac. Det var jo fantastisk, og jeg måtte læse sms'en flere gange, før jeg troede på, at det var sandt.

Da vi hentede ham, fortalte han rystet, at han efter et par timer i stigen så noget rødt, der bevægede sig i tjørnekraattet mellem de to marker, han sad ved. Først troede han, det var en ræv, men snart så han, at det var en muntjac. Så begyndte feberen at melde sig, og inden han så

sig om, havde han revet skuddet af. Han forsøgte at repetere, men det tomme patron hylster satte sig fast, og muntjac'en sprang i vejret og rendte sin vej. Han var helt sikker på, at han ikke havde ramt den, og han ærgrede sig rigtig meget over situationen. Men efter et kvarter var der igen noget, der puslede i kraattet og min sandten, muntjac'en kom igen. Gerner forsøgte at pifte den stop to gange uden held. En muntjac står meget sjældent stille, men tredje gang stod den så stille, at Gerner kunne skyde, og denne gang lykkedes det perfekt.

Om aftenen skød Gerner en flot buk, og humøret var højt.

Det havde været en spændende jagt. Først havde Gerner og Gordon stået på anstand et sted, hvor Gordon vidste, der var en guldbuk. Den dukkede dog aldrig op, selvom de var i området to gange både på anstand og på pürsch. Derefter ville Gordon ikke have, at de skulle gå efter den mere. Han syntes ikke, man skulle forstyrre mere end to gange det samme sted. De kørte stille og roligt rundt i et andet område med bakket skov, og var ude at pürsche flere gange. De så flere bukke, men ingen Gordon mente var skudbare. Pludselig så de en buk og en rå inde i skoven. Bilen blev efterladt, og de gik efter den. Desværre var der ikke noget kuglefang, hvor den stod, så Gerner måtte vente lidt, indtil bukken gik hen foran et kæmpe egetræ, der kunne være kuglefang. Men bukken forsvandt smælende med råen, og væk var de. De pürschede stille og roligt efter og endte ved et stengærde ud til en stor dal. Bukken var ikke at se, og Gordon vendte om for at gå tilbage til bilen. Gerner stod lidt og kiggede efter bukken en sidste gang, og så hørte han Gordon hviske og hvæse. Gerner vendte sig om og så, at skydestokken stod klar og bukken stod ca. 60m fra dem. Hvordan de kunne være gået forbi uden at opdage den, eller uden at bukken opdagede dem, fattede de ikke. Den stod i noget tæt krat, men trådte så ud på et spor. Gerner fløjtede af den, skød og den faldt. Det viste sig at være en fantastisk flot 7-ender (7-pointer, som det hedder på engelsk).

Dagen efter blev vi præsenteret for en tysk jæger, der skulle køre med os ud i en skydestige. Han var en erfaren jæger, og han

fortalte, at han til oktober skulle til Zimbabwe og skyde sin 3. elefant. Han var blevet tilbudt en 80 pounds elefant for 12.000\$ af en god ven, der var ambassadør i Zimbabwe. Han kendte ikke til muntjac i forvejen, og da han så billedet af Gerner's, ville han også skyde sådan en. Han var en hyggelig fyr, og vi fik udvekslet en del jagthistorier.

Om morgenen på vores anden dag blev jeg sat ud i en skydestige.

Det regnede og blæste, og jeg tænkte alvorligt på, om jeg mon var helt velforvaret i hovedet. Tænk at bruge sin dyrebare ferie og en masse penge på at sidde i et træ i øsregnvejr og buldermørke i et fremmed land.

Nå, men da der kort efter vidste sig en lille muntjac, forsvandt alle de tanker sporløst. Det var en hun, men det var sjovt at sidde og kigge på det lille hjorte dyr, der vimsede rundt.

Efter et par timer kom der en buk med to råer, og da jeg efter bedste overbevisning syntes, at den var værd at skyde, sendte jeg kuglen af sted, og bukken sprang i vejret og løb ind noget krat. Jeg var overbevist om, at den var ramt fint, og kort efter gik jeg ned og fandt bukken liggende midt inde i en blomstrende tjørnehæk.

Der var kun en ting at gøre, ned på knæ i mudderet og kravle ind for at hente den ud. Jeg syntes selv, at det var en fin buk, men Gordon var ikke imponeret. Han kaldte den: »a small one, but not bad«. Tyskeren havde stadig ikke skudt noget, men han ville helst heller ikke ud af bilen, når det regnede.

Om aftenen skød Gerner sin anden buk, en stor, flot 6-ender. Gordon mente, at det måtte være en guldbuk. Gerner og Gordon

kørte rundt på flere terræner, men igen var der ingen bukke, der fandt nåde for Gordons skarpe blik. De kørte ind i et område, hvor der skulle gå en stor buk. De så ingen dyr umiddelbart, men satte bilen og gik langs gærder og skovkanter. Området lå ret højt oppe, og de kunne se langt ud i landskabet med de fantastiske hvidblomstrende hække mellem markerne. Gerner fik øje på en 5-6 dyr i det ene hjørne af marken. Han prøvede at sige det til Gordon, men Gordon var stokdøv, så Gerner måtte rive ham i ærmet for at få kontakt. Dyrene rejste sig og løb ind i en lille lund og forsvandt. Gerner og Gordon gik om på den anden side af lunden og så 4-5 dyr krydse et spor inde i lunden. Men der var ingen buk i mellem, så den måtte jo stadig være derinde. De gik lidt videre og så to dyr, der stille og roligt var på vej væk fra dem. Gordon kunne tydeligt se, at bukken var en af dem, så de fulgte efter. Råen forsvandt og bukken lagde sig. De måtte nu ned og kravle frem til den, og Gordon satte stokken op, da de var omkring 100 m fra den. Bukken rejste sig og gloede på dem, og det var så det sidste, den gjorde. En fantastisk stor og stærk buk.

Den sidste morgen regnede det igen. Gordon foreslog, at vi satte os i en dobbelt skydestige med tag over. Dette var fint for os, Gerner var ikke så interesseret i at skyde mere, så det kunne være hyggeligt. Vi så dog ingenting udover en kanin og en fasan.

Sidste aften besluttede Gerner at blive hjemme. Jeg var dog ikke færdig med jagten endnu og tog af sted. Denne gang fulgtes jeg med en helt ung schweitzer Cai, der var på jagt for første gang. Vi kørte ind i Eyns-

ham Hall parken. Gordon satte Cai af i en skydestige, og vi kørte videre. Kort efter løb der en buk ud foran bilen, og Gordon bakkede et langt stykke tilbage. Vi pürschede frem til det sted, vi sidst så den. Bukken var væk, men jeg fik øje på en anden meget længere nede af grusvejen. Vi listede videre ned mod den, og kunne se at det var en god buk. Gordon satte skydestokken op, og jeg fik hold på bukken og på min begyndende bukkefeber og skød. Vi så den falde og var sikre på, at den var død, men få sekunder efter rejste den sig igen. Panikken bredte sig straks, men inden jeg fik skudt igen, faldt den og blev liggende. Det viste sig at være en gaffelbuk. Det havde vi ikke nået at se, men det var altså også en kæmpe gaffelbuk.

Efter at Gordon havde brækket bukken, og den var fotograferet behørigt, kørte vi videre. Jeg sendte en sms til Gerner om, at jeg havde skudt en gaffelbuk. Den oplysning havde han spekuleret noget over.

Kort efter ringede Cai (der var medhør i bilen, så jeg kunne høre alle telefon samtaler). Han havde skudt en buk, men var bange for, at han havde anskudt den. Den var løbet væk, og han kunne ikke se den. Cai lød nærmest grædefærdig.

Vi besluttede at køre over til ham, men inden vi nåede det, ringede telefonen igen. Det var Alex, en anden stalker, der gik med en spansk jæger. Den spanske jæger havde netop skudt en kæmpe buk, over 650 g mente Alex. De var et sted på vejen over til Cai, så vi kørte først over til dem og fik lykønsket den spanske jæger. Opsatsen var kæmpe stor, men den var desværre stadig delvis i bast.

Vi kørte derefter alle over til den stakkels Cai. De to stalkere og Cai fandt dog hurtigt bukken, der var skudt perfekt, og som havde et knyttnæve stort hul på bladet. Jeg spurgte Cai, hvilken kaliber han skød med, og hertil svarede han 300 win mag! Cai var vældig glad for sin lille gaffelbuk i bast og fortalte, at han havde valgt den kaliber, fordi han ville være sikker på, at dyret forendte straks, og fordi han til efteråret skulle til Skotland for at skyde højlands hjorte. Han fortalte, at det stort set var umuligt at komme på jagt i Schweiz, hvis ikke man var født ind i en familie, der havde jagt.

Da vi nærmede os vores hotel, stod

Gerner og ventede på mig. Gordon sprang ud af bilen, løftede spaniolerens kæmpe buk op og sagde, at den havde jeg skudt! Gerner så ud som om, han skulle besvime, men blev alligevel glad (og lettet?) da han blev præsenteret for den rigtige buk.

Så var jagten slut, og vi var begge meget tilfredse med resultatet, to gode bukke til hver, og Gerner fik endelig sin muntjac.

Vi blev endnu et par dage på hotellet og besøgte Oxford samt en af de små landsbyer Burford i det smukke Cotswold område.

En fantastisk og uforglemmelig tur, i et smukt land med mange flotte dyr. □

– for troføjægere, der er medlem af Nordisk Safari Klub

Alle indsendte jagtrapper bliver bragt på foreningens hjemmeside: www.safariklub.org. I Trofæ bringes udvalgte jagtrapper.

Nye skemaer til udfyldelse etc. fås ved henvendelse til sekretariatet på e-mail info@safariklub.org.

Hvis du udfylder rapporten med håndskrift, så skriv

venligst så tydeligt som muligt. Det er vigtigt, at alle punkter udfyldes. Du kan også udfylde rapporten via www.safariklub.org – benytter du denne måde, skal evt. fotos vedhæftes i **høj opløsning**. Det er vigtigt, at du fremsender eller vedlægger fotos til din rapport.

OBS! Såfremt du selv har arrangeret din tur så angiv venligst, hvem outfitteren er og hans telefonnummer, e-mailadresse eller web-side i stedet for at skrive »eget arrangement« el.lign.

Østrig

Generelle oplysninger

Aktive jagtdages varighed:

Fra 06-08-2012 til 08-08-2012

Jagtland: Østrig

Stat / Provins: Sankt Georgen am Reith

Lokalt areal: Hochkar

Personlig guide: Christian

Jagtrejsebureau: Via internet – Jagdhof Breithenthal

Er jagten foregået under hegn? Nej

Arter, der blev nedlagt: Gemse

Forekomst (almindelig/sjælden): Almindelig

Trofæstørrelse: 101 CIC

Arter du ønskede, men som det ikke

lykkedes at nedlægge: Ingen anden – jeg havde kun et ønske om at nedlægge Gemse.

Generelle bemærkninger til vildtbestanden og trofækvaliteten: God bestand af

Gemse, kronvildt, råvildt og muflon, Der er ikke noget at udsætte på trofækvaliteten.

Omkostninger

Udgift for jagten (dagsrate): Euro 324 (54 pr. pürch)

Trofæafgift/Permits/Licenses: DKK 3.798

Diverse omkostninger: Euro 490

Rejseomkostninger evt. flyselskab:

Euro 1.429 (ophold for 5 personer)

Samlede omkostninger: Euro 6.121

Karakter

Jagtagent: God

Personlig guide: Fremragende

Jagtareal: Fremragende

Camp/indkvartering: Fremragende

Materiel, biler etc.: Fremragende

Mad/drikkevarer: Fremragende

Trofæbehandling: Fremragende

Supplerende bemærkninger

Særlige problemer ved jagten: Der var ingen problemer ved jagten.

Særlige højdepunkter ved jagten: Hele oplevelsen var fantastisk. En morgen sad vi på en bjergkam og kunne tælle op mod 60 gemse i dalen. Jeg havde min 13-årige datter med på pürch, og det var en dejlig oplevelse at have hende med og have en at dele den intense oplevelse, det var, da vi fandt den »rigtige« gemse. Frustrationen, da jeg ikke kunne se bukken første gang, den kom frem, ventetiden da jeg troede at chancen var forpasset til gemsen kom frem igen var yderst intens. Det lange skudhold 290 meter var alene en overraskelse men ikke en uoverkommelig opgave.

Anbefaling om udstyr/jagtperiode: Det kan anbefales at være i god form, da chan-

cen øges med, hvor langt man kan komme op og ind i bjergene.

Generelle vejrforhold: Vejret var lunt og tørt.

Kan turen anbefales: Ja, turen kan varmt anbefales

Personlige data

Udfylders navn: Mads Skak Olufsen

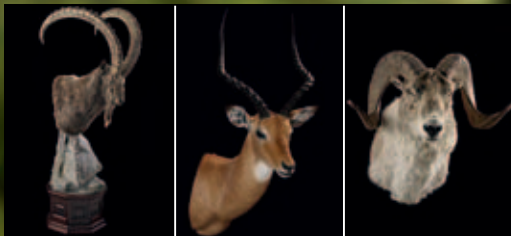
Telefonnr.: +352 621 688 238

Adresse: 45, rue des Templiers

Postnummer, by og land: 7343 Steinsel, Luxembourg

Jagterfaringer/kondition: Jeg har gået på jagt siden jeg var 16 primært i Danmark med enkelte ture til udlandet. min kondition var middel – jeg kunne have ønsket mig, at den var bedre.

Dato for udfyldning af jagtrapper: 04-10-2012

FIRST CLASS TROPHY

*Trofemontering i 1. Klasses kvalitet
til priser du har drømt om...*

www.firstclasstrophy.com

Sponsorat for jagtrapporter i jubilæumsåret 2012

Konservatorfirmaet First Class Trophy ved Carsten Skakkebæk har givet følgende sponsorgaver til Nordisk Safari Klub til bortlodning blandt alle jagtrapporter, som indsendes i 2012

Til lodtrækning blandt jagtrapporterne fra Europa

1 gavekort til shouldermount af et dyr til og med Ibexstørrelse – værdi kr. 5.000,-

Til lodtrækning blandt jagtrapporterne fra Afrika

1 gavekort til shouldermount af et dyr til og med impalastørrelse – værdi kr. 3.375,-

Til lodtrækning blandt jagtrapporter fra den øvrige verden

1 gavekort til shouldermount af et dyr til og med Marco Polo størrelse – værdi kr. 6.125,-

Alle gavekort er personlige og kan ikke byttes til kontanter.

Alle gavekort til donation »jagtrapporter« er gyldige frem til 1. januar 2014.

USA

Generelle oplysninger

Aktive jagtdages varighed:

Fra 13-11-2011 til 18-11-2011

Jagtland: USA

Stat / Provins: Nebraska

Lokalt areal: Vallentine

Personlig guide: Derek

Jagtrejsebureau: JagtiUSA

Jagtagent: Per Kauffmann

Er jagten foregået under hegn? Nej

Arter, der blev nedlagt: 2 stk. Whitetailhjorte, coyote, præriehund

Forekomst (almindelig/sjælden):

Almindelige

Trofæstørrelse: Bronze

Arter du ønskede, men som det ikke

lykkedes at nedlægge: Ingen

Generelle bemærkninger til

vildtbestanden og trofækvaliteten:

Whitetailhjorte var der mange af i forskellige størrelser, så guldhjort. Coyoten var den eneste, der blev set. Det vedlagte foto er taget første dag, jeg håbede på en større, hjorten blev skudt senere.

Omkostninger

Samlede omkostninger: USD 8500

inkl. alt – også drikkepenge.

Efterfølgende trofæbehandling (skalmontering) USD 570

Karakter

Jagtagent: God

Personlig guide: God

Jagtareal: God

Camp/indkvartering: Acceptabel

Materiel, biler etc.: God

Mad/drikkevarer: Acceptabel

Trofæbehandling: God

Supplerende bemærkninger

Særlige problemer ved jagten: Ingen

Særlige højdepunkter ved jagten: Oplevelsen ved at se Whitetailen på de store åbne arealer. Jeg har tidligere, og gør det stadig, jagtet Whitetail i Finland. Det er 2 helt forskellige oplevelser.

Anbefaling om udstyr/jagtperiode: Perioden var god, der var brunst. Jeg skød med en lånt riffel af god kvalitet. Det kan ikke anbefales selv at medbringe riffel.,

Generelle vejrforhold: Tørt med mulighed for nattefrost 7-13 grader om dagen

Kan turen anbefales: Ja, jeg tager afsted

igen efter Muledeer og Ponghorn i oktober 2012

Personlige data

Udfylders navn: Christian Sauer

Telefon nr.: +45 20 87 53 41

Adresse: Fremtidsvej 29,

Postnummer, by og land: 2860, Søborg, Danmark

Jagterfaringer/kondition: Gået på jagt de sidste 50 år. Jagt i Danmark, Sverige, Finland Schweiz, Rusland, Østrig og nu USA

Dato for udfyldning af jagtrapport:

17-10-2012

Sverige

Generelle oplysninger

Aktive jagtdages varighed:

Fra 15-01-2011 til 17-01-2011

Jagtland:

Sverige

Lokalt areal:

St. Sundbygård

Personlig guide:

Niels Einshøj

Jagtrejsebureau:

Eget arrangement.

Jagtagent:

Tlf.nr til skytten er
0046 707 226 784

Er jagten foregået under hegn? Delvist

Hvis ja, hvor mange Ha: 90

Arter, der blev nedlagt: Råvildt (fri), vild-

svin (fri), elg (fri), kronvildt (fri), muflon (hegn), dåvildt (hegn)

Forekomst (almindelig/sjælden): Forekomsten af alle nedlagte arter på betegnes som almindelig

Arter du ønskede, men som det ikke lykkedes at nedlægge: Ingen

Generelle bemærkninger til vildtbestanden og trofækvaliteten: Masser af vildt og mulighed for gode trofæer. Jeg havde valgt kun at skyde hun- og ungdyr

Omkostninger

Udgift for jagten (dagsrate): DKK 6.500

Trofæavgift/Permits/Licenses: DKK 5.500

Diverse omkostninger: DKK 3.000

Samlede omkostninger: DKK 15.000

Karakter

Personlig guide: Fremragende

Jagtareal: Fremragende

Camp/indkvartering: Acceptabel

Materiel, biler etc.: Acceptabel

Trofæbehandling: Fremragende

Supplerende bemærkninger

Særlige problemer ved jagten: Ingen

Særlige højdepunkter ved jagten: En helt fantastisk skytte. Muligheden for at jage 6 forskellige arter.

Anbefaling om udstyr/jagtperiode: Varmt tøj og lysstærk kikkert.

Generelle vejrforhold: Koldt og godt med sne.

Kan turen anbefales: Ja

Personlige data

Udfylder navn: Klavs Frahm-Rasmussen

Telefonnr.: +45 40 10 51 30

Adresse: Bøgebjergvej 305

Postnr., by og land: 5390 Martofte DK

Jagterfaringer/kondition: Stor/ok

Dato for udfyldning af jagtrapport:

20-02-2012

Amakulu Safari

Gratis jagtsafari for din datter eller søn 2013

Er du jæger og har en datter eller søn som er jæger, så kan du tage dem med på en jagttur til Sydafrika Gratis.

Det kræver, at du og din datter / søn går på jagt sammen og det er kun trofæ eller afskydningsdyr der jages.

Det datter/søn skal betale for, er kun trofæavgifter for de dyr de skyder og så for flybilletten.

Opholdet og jagten er gratis for dem.

Lad os give dig et tilbud på din drømmetur ved at kontakte os på info@amakulusafari.com eller ring på 79 44 74 74

www.amakulusafari.com

Oplevelser for livet!

Sør-Afrika

Generelle oplysninger

Aktive jagtdages varighed:

Fra 10-05-2012 til 19-05-2012

Jagtland: Sør-Afrika

Stat / Provins: Eastern Cape

Lokalt areal: Litt her og der

Personlig guide: Russell Lovemore

Jagtrejsebureau: Inget

Jagtagent: Meg selv

Er jagten foregået under hegn? Ja og nei.

Hvis ja, hvor mange Ha: Varierende størrelser

Arter, der blev nedlagt: Bontebok, Vortesvin, White blesbok, Porcupine, Black-backed jackal

Forekomst (almindelig/sjælden):

Almindelige

Trofæstørrelse: Ingen oppmålt ennå, men generelt gode trofeer.

Arter du ønskede, men som det ikke

lykkedes at nedlægge: Bushpig

Baggrunden for manglende succes:

Uflaks

Generelle bemærkninger til vildtbestanden og trofækvaliteten: Meget viltrike områder, mange flotte trofeer

Karakter

Personlig guide: Fremragende

Jagtareal: Fremragende

Camp/indkvartering: Fremragende

Materiel, biler etc.: God

Mad/drikkevarer: Fremragende

Trofæbehandling: Fremragende

Supplerende bemærkninger

Særlige højdepunkter ved jagten: Min kjæreste var med på sin første jakt i Afrika og skjøt 5 ulike trofeer. Jakt på bontebok i Bavians River Conservancy. Ujerdet og vakker natur. Min andre jakttur med samme outfitter/PH. Hyggelig gjensyn. Jaktturen ble filmet og vil bli gitt ut på

DVD gjennom mitt firma Mossing & Stubberud Media AS.

Generelle vejrforhold: Pent vær. Lettskyet og ok temp mesteparten av tiden.

Kan turen anbefales: Ja

Personlige data

Udfylders navn: Anders Mossing

Telefonnr.: +47 95 89 63 61

Adresse: Tinngt. 79

Postnummer, by og land: 3660 Rjukan, Norge

Jagterfaringer/kondisjon: Ca. 20 år i Norge, 1-2 jaktreiser utenlands per år.

Dato for utfylling af jagtrapport: 19-10-2012

DAHLS TROFÆMONTERING

Åge Dahl Sørensen

Tinghøjvej 27, Vammen

DK-8820 Tjele

Tlf.: 86 69 07 77

Email: dahl-ahlstroem@mail.dk

Zoologisk konservator.
Specialist i storvildt med
mange års erfaring.
Kig forbi eller ring efter prislister.

B & H Jagtrejser

v/Holger Olsgaard

Vi arrangerer jagt i eks.

Sverige: Råbuk, Vildsvin, Elg, Klap- & Drivjagt Kronhjort, Dåhjort.

England: Duer, Råbuk, Muntjak, Sikahjort, Dåhjort.

Skotland: Kronhjort, Råbuk, Duer, Kaniner.

Canada: Sortbjørn, Moose, White-Tail, Caribou, Ulv.

Irland: Sikahjort, Vildged, Kronhjort.

Polen: Råbuk, Kronhjort, Mufon, Sikahjort, Dåhjort, Drivjagt.

Sydafrika: Verdens bedste duejagt!

... og en del andre lande

Mere udførligt på www.jagt.nu

Mail: hunting@bhh.dk

Tlf. 4970 3405

Medl. Rejsegarantifonden nr. 849

Polen

Kør-selv bukkejagt fra

11. maj

3 dages bukkejagt og ophold 3.297 kr.
Buk fra 499 kr.
Buk fastpris 2.299 kr.

Bustur fra 10. maj og 1. juni

3 dages bukkejagt, ophold og bus 4.596 kr.
Buk fra 499 kr.
Buk fastpris 2.299 kr.

Kør selv - 3 dages hundryjagt og ophold 4.396 kr.

Hjort på 2,5 kg 4.999 kr.

Kør selv fra 2. november

3 dages drivjagt og ophold 5.397 kr.
Rå 399 kr. Hind 620 kr.
Vildsvin fra 649 kr.

Vi har ledige pladser for enkelte jægere eller små grupper på samledrivjagter 23. november, 7. december, 2. og 5. januar

Letland

3 dages drivjagt fra

21. okt. ell. 4. nov.

Afskydning af elg, hjort, buk, rå, ulv og vildsvin.

Med fly fra Billund/København til Riga
Pris 7.999 kr.

Rusland

5 dages jagt på sibirisk råbuk i Kurgan

Med fly 14.999 kr.
Buk fra 6.499 kr.
Dansk-talende guide.

Bjørnejagt i Østsibirien (Magadan)

1 maj måned
13 dage 59.999 kr.
Inkl. 1 brunbjørn

Argentina

3 dages duejagt, 4 overnatninger med fuld forplejning og drikkevarer

Pris 8.999 kr.
Fly ca. 6.000 kr.

Sydafrika

3 dages gåsejagt, 4 overnatninger med fuld forplejning

Pris 7.099 kr.
Fly ca. 6.000 kr.

Vi kan nu også tilbyde riffel- og haglbøssejagt i England, Skotland, Namibia og Rusland.

Bureauet med de billigste priser, de bedste revirer og den bedste service.
Vi tør godt være med i Rejseankenævnet

RING EFTER VORES KATALOG

NIKA

Ådumvej 6, 6870 Ølgod

Tlf. 75 24 57 94 · Fax 75 24 57 25

E-mail: nika@nikajagtrejser.dk

www.nikajagtrejser.dk

I JAKTTENS

Tekst og foto Per Aksel Knudsen

– Hello, Per Aksel, how are you! Norm, en av Collingwood Bros. betrodde guider, gir meg et solid handtrykk. Det skjeggete ansiktet bærer preg av vær og vind. Etter at bushflyet satte meg av på bredden ved Sicintine Lake, skal vi nå tilbringe de ti neste dagene sammen.

Vi befinner oss i Skeena mountains, den nordvestlige delen av British Columbia, ikke langt fra grensa til Alaska her brødrene Collingwood har konsesjon på et areal tilsvarende et norsk fylke. Konsepsjonsområdet strekker seg like til Spatsizi,

et høyfjellsplatå, også kalt Nord Amerikas Serengeti hvor de har drevet utmarksturisme i over 40 år.

Trofejakt på stonessheep, mountain goat, moose og caribou står i høysetet, for ikke å forglemme ulv, jerv, svartbjørn og grizzly som sørger for at hjorteviltbestandene holdes nede på et lavere nivå enn i Norge.

Skeenafjellene er preget av tinder på 2-3000 meters høyde med isbreer og dype, fruktbare daler der bjørn og moose brøyter seg veg gjennom tett krattskog.

Jeg har lisens på moose, mountain goat og ulv og har utstyrt meg for å tilbringe noen dager i øverste etasje der mountain goat har tilhold. Små horn til tross, dette er en tøffing som har vist seg å kunne hamle opp med grizzly og klatrer der ingen andre firbente kan gå. Dertil er den langt billigere enn stonessheep ... Egentlig er det ingen geit, men en underart som er beslektet antilopene (*oreannos americanus*) og står nær den europeiske gemsen.

Det er for øvrig andre gang jeg er i disse traktene, – var her for noen år siden sammen med noen venner i mai mnd. Med svartbjørn på samvittigheten.

Clint, a *goathunter*, som dro ut med samme fly som jeg kom inn, måtte reise tomhendt tilbake da været satte en stopper for denne jaktformen som regnes for å være den mest krevende i Canada. – *But I'll be back*, sa Clint i det han tok farvel med en drøy times flytur foran seg til Smithers som er nærmeste bebyggelse.

Jeg var alene med guiden, Norm Aasland, som viste seg å være en kjernekar i siste halvdel av førtiårene med solide kunnskaper om flora og fauna. Han har brukt flere år av sitt liv hvor han utelukkende livnærte seg på jakt og fiske.

Vi bærer utstyret opp til *basecamp* mens flyduren forsvinner i det fjerne. Den består av to enkle hytter som er lagd på stedet, en hovedhytte hvor mattilberedningen forgår og en gjestehytte. Norm har allerede »blinket« ut en geit i teleskopet

HØYBORG

som står på en tønne utenfor hovedhytta. Dette var den første dagen med sikt til fjellet på lang tid. – *I want that goat to be yours*, sa han. De gamle hanngeitene går oftest alene og kan være ganske stasjonære utenom brunsten. Flokkene som vesentlig består av hunngeiter og kje, er ikke aktuelle jaktobjekt. Det gjelder å finne geiter som står slik til at det er mulig å frakte kjøttet ned, for disse dyra beveger seg med letthet i terreng der du ikke ville tenke på å gå. Jeg hadde imidlertid bestemt meg for å ta elgen først, slik at jeg kunne bruke resten av mine oppsparte feriedager på geit som utvilsomt ville gi den største utfordringen. Ulv er ren bonus, da de ofte ikke eksponerer seg før om vinteren. Det er forøvrig ikke lov å jakte før 6 timer etter flyet har landet.

Mellomtida benyttet vi til å sjekke utstyr og ta en kontrollskudd serie. Jeg bruker en Swarowski 3-12 x 50 med milretikkel. Innskutt på hundre meter med øverste siktekors, går blazer'n, kal.300

wby, i sentrum på tre hundre med korset under, noe som er testet ut gjennom mange besøk på skytebanen.

På rekognosering

Dagen lir på hell. Vi tar kanoen på en rekognoseringstur i skyggen av storvokste graner som gir det grønne brevannet et trolsk skjær. Knapt hørbare drypp siver fra paddelårene idet den glir sakte mot elvemunningen der vi allerede har observert to elgkalver som leiker i yr kåthet med vannspruten ende til vær. Etter hvert blir vi oppmerksomme på kua som står inne på bredden, halvveis gjemt i vier. Plutselig klasker en beverhale i vannet like foran baugen. Disse fornøyelige dyra lager huler med ganger i sanddynene langs vannkanten. Kua stirrer mot skogbrynet. Har vi okse i nærheten? Da høres en svak, nasal lyd fra åssida. Det er ikke til å ta feil av. Venter, mens skyggene legger seg i dalbunnen. Ingen ting skjer. Hvisker forsiktig til Norm og spør om han skal lokke. Han

ristet på hodet, den har allerede oppdaget kua. Vi blir sittende, mens et svakt vindpust driver kanoen nærmere land. Hører lyden på nytt, denne gangen nærmere. Så ser vi konturene av et stort dyr komme ut av skogbrynet. Skal dette bli mer enn rekognosering? Det begynner å bli skumt. Kaster et spørrende blick på Norm. Er den trofebærende? Geviret må helst ha et utlegg på 50" og/eller ha fire spir på en av fronttakkene. Han hever skuldrene og gir uttrykk for at det er vanskelig å bedømme. Tenker på Clint som fikk spolert geitejakta pga uvær. Det vil utvilsomt være en fordel å få unnagiort elgen fort. Plutselig gjør oxen noen veldige kast med hodet så vieren fyker avgarde. Da tar jeg avgjørelsen. En ildtunge slår ut av løpet. Et øyeblikk er det som tida står stille, deretter følger voldsom baksing inne i krattet, noe tungt faller mot bakken. Vi hører pusten ebbe ut i noen lange drag i det kanoen skurer mot land. Noen få titalls meter borte stikker en gevirfjøl opp av vieren. Jeg skotter over

tre toppene der en isbre troner mellom to tinder. Månen som har kommet opp, legger hele innsjøen i et gyllent skinn som gir oss nok lys til å vomme ut. Geviret kunne godt vært større, men bevare meg vel, det har ikke gått mer enn to døgn siden jeg reiste hjemmefra, og nå står jeg dypt inne i Canadas urskoger og slakter moose!

Hele neste dag gikk med til å beine ut kjøttet og frakte det til hytta hvor vi hang det på en raie mellom to trær, beskyttet av et provisorisk tak. Dersom man ikke skal ha kjøttet sjøl, må det kontraktfestes hvem det går til. Salg av viltkjøtt er ulovlig.

I fjellet

Dagen etter var det »indretjeneste«. Tåka lå langt ned i fjellsidene, så vi benyttet tida til å utstyre oss for en ukes opphold i fjellet. Det var fremdeles dårlig vær da vi padlet forbi restene etter elgfallet og videre nedover elva mot en sidedal som førte opp til området hvor Norm hadde zoomet inn geita. Den flatbunnete kanoen gled forbi flere beverkolonier hvor vaktpostene varslet sine artsvenner med solide hale-

plask til akkompagnement av plogformete gåseflokker på trekk sydover.

Vi satte igjen kanoen ved utløpet av en liten breelv der grizzlyen hadde satt sine tydelige spor i sanden. Skogen stod tett med meterlangt skjeggjav fra balsamgraner. Svartbjørnene elsker å klatre i dem da de er forholdsvis løse i veden. Stadige vindfall gjorde framrykningen sein, og der hvor det var lysninger, stod krattskogen over hodet på oss. Ferske ruker etter bjørn og elg som hadde laget ganger i kratet, viste at vi slett ikke var alene. Norm hadde tatt peiling på en rasstrekning som førte opp til snaufjellet, omtrent den eneste muligheten til å komme opp hvis en ikke skulle hugge seg veg. Etter hvert som terrenget steg, ble det mer glissent. Til gjengjeld var det så bratt at vi måtte holde oss i småbusker for å komme opp. Endelig begynte fjellet å nærme seg. Det svale duskregnet som hadde fulgt oss, ble avløst av sludd. Vi hadde bare igjen et par kilometer til en brink med utsyn over området der Norm hadde sett geita. Han så ikke bort i fra at den kunne være der enda

da de sparker opp liggeplasser som de kan bruke i dagevis.

I det vi runder fjellkammen gir Norm tegn, – den er der! Vi legger fra oss sekkene og åler fram til vi får fritt utsyn til denne fjellets ridder som lever under ytterst marginale forhold. Den ligger i et leie av svart grus på rundt 800 meters avstand. Mellom oss er det et skar med bratt steinur uten noen form for skjul. Da kommer været oss til unnsetning. Tett tåke siger brått ned i skaret, mens regn og sludd går over til snø. Vi benytter sjansen og går forsiktig utover ura som består av mye løs småstein.

Da vi var kommet omtrent halvveis, lettet tåka like plutselig som den kom. Bukken som har et syn tilsvarende kikkert med åtte gangers forstørrelse, reiser seg sakte, klyver arrogant opp fjellet og forsvinner på den andre sida. Ingen tvil hvem som er fjellets herre! Siden det nærmet seg kvelden, rigget vi til en leirplass i ly av et framspring der geita hadde holdt til. Snart putret primusen i forteltet. Norm bød på min spesialitet fra hjemlige villrein-fjell, havregrøt med diverse miks oppi!

Neste morgen hadde fjelltoppene fått et hvitt slør som forsvant i løpet av dagen. Vi lot teltet stå og tok samme rute som geita, men på toppen var det brått slutt. Her gikk berget stupbratt ned mot et dalføre under oss. Norm rigget opp teleskopet og studerte fjellpartiet på andre sida

der en rekke tinder raget til værs med isbreer imellom. – *There he is*, utbryter han. Geita er lokalisert under en brink, ikke langt i fra en flokk med hunngeiter og killinger som beiter i nærheten. Klauvavtrykk som førte ned bratthenget var ikke til å ta feil av, men her var det umulig for oss å gå. Vi ble enige om å gå tilbake og rigge ned teltutstyret da vi aldri ville nå fram og tilbake på dagen.

Nedstigningen gikk på smale fjellhyller hvor det ikke var mer enn akkurat plass nok til en person med full oppakning. I dalbunnen møtte det oss et villniss av vindfall og kratt før terrenget igjen steg med noen slake myrhellinger der beina sank nedi for hvert skritt. Heldigvis hadde været bedret seg med god

sikt og gløtt av sol. Norm hadde merket seg en skråning med svart grus der geita holdt på å grave et nytt dagleie og hadde god tro på at den ville holde seg der til vi kom opp. Myrslaen ble avløst av en bekkedal som førte opp til en graskledd brink like ovenfor skråningen. Det var allerede blitt langt utpå ettermiddagen da vi satte fra oss pakningene i bekkedalen. Fra nå av går all kommunikasjon med tegn. Ytterst forsiktig nærmer vi oss brinken, Norm femti meter bak.

Gjør klar rifla og hever blikket så jeg kan se en del av den svarte skråningen. Ingen ting. Tar noen skritt tilbake og prøver lengre nede, fra en annen vinkel. I det jeg gløtter over kanten hopper en kjempegeit rett til værs og skal til å bykse utover. Skuddet går i samme øyeblikk. Geita går kast i kast nedover, like til tregrensa hvor den blir liggende i en bekk. Puh, etter alt slit ble spenningen utløst i brøkdelen av et sekund, – dette er JAKT! Norm stråler av glede og gratulerer meg, men er lite fornøyd med at geita havnet i bekken da den tjukke pelsen blir unød-

Trofækunst

I INTERNATIONAL TOPKLASSE
TIL FORDELAGTIGE PRISER

Diana Konservering er flyttet til Sydafrika. Ud over afrikanske trofæer, laver vi stadig trofæer fra Danmark og resten af verden.

Se mere på vores nye hjemmeside
www.dianakonservering.dk

DIANA KONSERVERING

Kontakt os direkte:
post@dianakonservering.dk
Telefon 0027 42 004 0004

NADANIA SAFARIS

- **DIN safari-operatør for optimale oplevelser**

OBS - OBS! - rekvirer vores nye 2012 prislister og 4 super jagtpakketilbud til lavpriser - årets "prisbaskere" - fra Namibiaeksperten til DIG!! Eks.: Pakke nr. 1 NYHED - specialtilbud uden sidestykke "Lidt af det hele" = introduktionstilbud: I alt 8 dage i Namibia, inkl. 3 1/2 dages top-trofæjagt m. riffel - samt 2 dages fuglejagt/haglgevær = DKK 5.093,- f.p./p.p., 2-1 = KUN 926,- gennemsnitligt pr. jagtdag! - juli til okt. 12 - samt: 2 dages udflugt/fotosafari til det berømte reservat "ETOSHA" inkl. bil m. egen driver/guide og en overnatning i dejlig camp f.p./oplyst vandhul og "game drives"/mængder af vildt, samt lufthavn transfer/besøg hos den lokale konservator & Kawango-træskærene = DKK 3.323,- p.p./v. min. 2 pers/fuld pension - **TOTALPRIS ALLE 8 DAGE KUN DKK 8.416,-** alt inkl!! Det kan ikke blive billigere!

EENGANG NADANIA AFRIKA -
ALTIID NADANIA AFRIKA

NADANIA SAFARIS
Namibias Konsulat

v/Steen Hansen, konsul

Terrasserne 36,
Himmelev -
4000 Roskilde
- Tlf & fax:
46 32 48 91
Mobil:
20 46 03 64

E-mail: info@nadania.com
www.nadania.com CVR Nr. 27 03 32 88
Medlem nr. 1981 af Rejsegarantifonden
Medlem af "Danske Jagtrejsearrangører" dja.

vendig tung. Vi henter sekkene og går ned for å vomme ut.

Neste dag går med til partering og bæring. Grushellingen der jeg skjøt geita, er innhyllt i tåke. Snøen har lagt seg langt ned i skogen. Når vi endelig får pakningene ferdige, setter det inn med striregn. Men hva gjør vel det, humøret er på topp etter vellykket jakt. Nå er det bare å bære kjøtt og utstyr strake vegen ut dalen. Norm sparer seg ikke og vil ta det meste av kjøttet, men jeg er veldig bestemt på at vekta skal fordeles likt.

Det var allerede skumt da vi satte oss i kanoen. Regnet var blitt avløst av kraftige vindbyger som gjorde det vanskelig å holde stø kurs over fjorden. Da vi padlet forbi elgrestene, merket vi oss at det hadde vært besøk der.

A hat trick

Det var godt å komme til hytta og få tørk på klær og utstyr. Nå gjenstod bearbeiding og salting av skinn. Kjøttet ble hengt opp på raien ved siden av elgen. Geviret skulle også klargjøres for montering.

Mens vi syslet med disse tingene dagen etter, hører vi noen langstrakte ul i det fjerne.

– *Wolves*, utbryter Norm, som har sunn respekt for disse dyra, da han en gang har opplevd å være sentrum for et potensielt måltid! Lyden kommer stadig nærmere. Til slutt er det som hele dalen fylles av kraftige ul hvor det ene avløser det andre i ulike toneleier. Ufattelig hvordan lyden bærer! De er i skogen på motsatt side av restene etter elgfallet. Jeg ytrer noe om at det er synd de ikke er på samme side. – Å, de har nok oppdaget dem for lengst, sier Norm. – Sjøl om de går i flokk, har de speidere som får med seg det meste! Etter hvert blir ulvehylene svakere og ebber ut nede i dalen.

Vi gjør oss ferdige og er klare til å padle ut elghodet pluss noen kjøttrester. Det er viktig at ikke noe spiselig blir liggende rundt hytta, spesielt av hensyn til bjørn som ikke må assosiere hytta med mat. Det er i ferd med å bli skumt når vi nærmer oss slakteplassen. Jeg sitter i baugen, mens Norm som har styreåren, sitter bak.

– *There's a wolf*, hvisker han. Jeg skjeller noe svart i vieren nær elgrestene og løfter børsa til kinnnet med en sakte bevegelse. Med ni gangers forstørrelse kan jeg tydelig se ryggen på den. – *What's the distance*, spør jeg, nærmest for å få bekreftet at det er alt for langt hold. – *500 yards!* Norm tar noen umerkelige åretak mens kanoen glir sakte nærmere. Jeg sitter med anlegg på begge knærne og tør ikke ta blikket fra ulven. – *300 yards*, kommer det forsiktig fra Norm.

I samme øyeblikk tar ulven et skritt fram og eksponerer hele brystet. Jeg legger den andre retikkelen på bogen og lar skuddet gå. – *You hit him*, utbryter Norm og øker takten mot land. Alt jeg så var en svart kropp som fløy til værs og ble borte i vieren.

Jeg har rifla parat i det vi går innover med noen meters avstand. – *Here he is*, roper Norm. Foran oss ligger en stor, prektig tømmerulv med kullsvart pels og gule øyne. Norm jubler av glede og gratulerer meg: – *You saved ten moose by that shot*, *Per Aksell!*

Pressemeddelelse fra Danske Jagtrejsearrangører (DJA)

DJA angiver 52 jagtrejseudbydere til Rejsegarantifonden

DJA (Danske Jagtrejsearrangører) har pr. 10. okt. angivet 52 jagtrejseudbydere til Rejsegarantifonden som sælger jagtrejser på nettet uden at være medlem af Rejsegarantifonden.

Når en forbruger har købt og betalt en pakkerejse hos en dansk rejsearrangør, der er registreret i Rejsegarantifonden, dækker fonden, hvis arrangøren går konkurs.

Alle udbydere af pakkerejser, dvs. en rejse som typisk indeholder transport og ophold skal være registreret i Rejsegarantifonden.

Ikke lovligt registrerede, dvs. illegale rejsearrangører påfører forbrugerne en reel økonomisk risiko ved en evt. konkurs.

Når vi som lovligt registrerede sælgere af jagtrejser bruger kræfter på dette, skyldes det, at antallet af *ikke lovligt registrerede* jagtrejse-sælgere er så stort, at det er af reel betydning i markedet.

DJA medlemmer finder det urimeligt, at vi som lovligt registrerede udbydere af jagtrejser skal underlægges en skarp kontrol med indberetningstidspunkter, solvenserklæringer og dokumentationer, og vi forventer derfor, at Rejsegarantifonden bruger tilsvarende ressourcer på at få fingre i alle de, som omgås reglerne.

Der blev derfor på vores medlemsmøde Billund Lufthavn den 3. okt. 2012 endnu en gang fra vores medlemmers side gjort opmærksom på at Rejsegarantifonden bruger for mange kræfter på kontrolvirksomhed af de bureauer, der passer deres arbejde lovløst og alt for få ressourcer på at finde dem, som bare sælger rejser uden at besidde hverken lovligt medlemskab af Rejsegarantifonden og/eller besidder et dansk CVRnr.

Der blev endvidere på mødet givet udtryk for, at den respons eller feedback vi får fra Rejsegarantifonden – eller mangel på samme – ved angivelse af de ikke registrerede rejsesælgere ingenlunde er tilfredsstillende.

DJA har løseligt opgjort, hvor mange registrerede og lovligt anmeldte udbydere af jagtrejser (pakkerejser) der findes i Danmark – vi når frem til cirka. 25 – altså kan et par timers hurtig søgen på internettet med det samme fastslå, at der findes mere end dobbelt så mange udbydere af jagtrejser i Danmark, som *ikke er registrerede* i Rejsegarantifonden.

De illegale udbydere respektive hjemmesider tilbyder rejser som iht. »Lov om Pakkerejser« klart defineres som værende pakkerejser. Nærlæser man disse hjemmesider, kan man konstatere, at flere sider bevidst er opbygget, så de kan omgå Rejsegarantifondens regler under dække af, at udbyderne blot er formidlere.

Er man formidler, skal der foreligge en formidleraftale som Rejsegarantifonden kan forlange tilvejebragt omgående. □

Bestyrelsen i DJA
Kasper T. Andersen
Formand

HOLMELUND
JAGTREJSER

WWW.HOLMELUND-JAGTREJSER.DK

Telefon 0045-75 39 61 43

Mobil 0045-26 11 61 43

Råbjergvej 4, DK-6682 Hovborg

Igen i år har
vi haft succes
med mægtige
moose i
Alaska.

Announcér i Trofæ

Det er din chance for
direkte kontakt med en
særdeles attraktiv og
købedygtig målgruppe!

Ring og hør om dine muligheder!

Erik Klitgaard

Åstrup Strandvej 66 · 8541 Skødstrup
Tlf 24 81 29 31 · E-mail: eklit@live.dk

Dybfryseren tur retur

England var lagt i dybfryseren, da Henning Kørvel og hans spanske jagtvenner jagede Reeve's muntjac i Cambridgeshire i Midtengland i februar 2012. Jagtresultatet blev ikke desto mindre tre muntjacbukke i bronzeklasse, der kompletterede jagtrejsen på smukkeste vis.

Rafael Jr. så kunne denne ene muntjac, han nedlagde, men den er til gengæld bærer til gengæld et smukt trofæ, han da også er tydeligt begejstret for.

Tekst og foto Henning Kørvel

Gerald og jeg spotter muntjacbukken på den snedækkede mark med vinterhvede samtidig, da vi i den forreste af to biler klokken cirka 14.30 kører hen ad en grusvej med skiftevis mark og skov på begge sider. Målet er en skov længere fremme, hvor vi skal jage Reeve's muntjac på anstand, når dyrene i skumringen forhåbentlig søger ud på vintersædmarker for at fouragere.

Totalt upåvirket af de to biler, der standser, for at vi – passagererne og de to respektive førere – kan skue bukken, som estimeres til en »repræsentativ« af slagsen med en opsats på fire-fem centimeter, æder den uden at værdige køretøjerne videre af den grønne vinterhvede, som skræbes fri af sneen med forløbene. Det opleves næsten, som om den har en instinktiv fornemmelse af at være i sikkerhed, fordi den står på nabomarken, hvor Gerald ikke har jagtretten.

Stedet er Tilbrook i Cambridgeshire i Midtengland. I går jagede mine spanske venner – Rafael, hans søn, Rafael Jr. og Pedro og jeg – med ubetinget succes kinesisk vandråvildt i Beckering Park i Bedfordshire. Tre guldmedaljer kom i hus. Og dagen i dag – 11. februar 2012 – er den første ud af tre, afsat til at jage *Muntiacus reevesi*, der – om jeg så må sige – har haft indfødsret i England, siden nogle få dyr omkring år 1900 slap ud fra Woburn Abbey Park og trivedes så godt i det engelske parklandskab, at arten i løbet af få år havde etableret levedygtige bestande, der både er hadet og elsket. Hadet, fordi muntjac gør skade på vegetationen i skove og parker og på landbrugsafgrøder, samt ofte er involveret i kollisionsulykker i trafikken og elsket, fordi tilrejsende jægere som os gerne betaler

for at jage den, og den således har en ikke ubetydelig værdi som oplevelses- og jagtobjekt.

Bukken står der endnu upåvirket, da vi fortsætter ad grusvejen. Lidt længere fremme stopper vi på en improviseret parkeringsplads. Selv om frosten har gjort sneen så hård, at den knirker højlydt, når man går på den, og pyrschjagt således er totalt udelukket, så mener Gerald alligevel, at det vil være informativt at traske en tur langs skovbrynet for at se, hvad der rører sig, før han vil anvise os hvert sit sted til anstandsagt, hvor fodaftryk fra muntjac godtgør, at de søger ud for at fouragere. Vi når da heller ikke at gå ret langt i skovbrynet, før vi spotter de to første muntjacs, der spurter af sted og kort tid senere endnu to, uden vi når at fastslå deres køn. Da vi efter et kvarters gang når frem til det vestlige skovbryn, der stadig begunstiges af lidt varme fra solen, konstaterer vi, at der flere steder er frisk fod af muntjac på veksler mellem skoven og vintersædmarken. Vi kan nu fastslå, at vinterkulden ikke lægger en dæmper på aktiviteten. Det troede Gerald ellers først, ville være tilfældet, idet han aldrig tidligere i de 16 år han har opereret som jagtagent med speciale i kinesisk vandrævildt og muntjac har været udsat for at guide klienter i så koldt vintervejr, som vi blev mødt med natten til i går, og som fortsætter i dag med 12-15 minusgrader. Nu erkender han, at han til sin store overraskelse har fået ny viden, nemlig den, at dyrene på trods af sne og streng frost følger det normale mønster og søger føde på markerne morgen og aften.

Invasion af fasaner

Tilbage til bilerne efter en halv times rekognoscering, hvor vi har set yderligere to muntjacs, byder Gerald på en sandwich og en kop te fra en medbragt termokande. Han fortæller nu, at sporene af muntjacs i sneen i kombination med de dyr, vi indtil videre har observeret her, giver ham en ide om, at bestanden af Muntiacus reevesi på stedet nu har et mere passende niveau, efter han sidste år tyndede ud og skød ikke færre end 40 hundyr. Bestandsregulering er nødvendigt nu og da, fastslår han, fordi trofæjagere udelukkende fokuserer på bukke og kun i sjældne tilfælde skyder hundyr. Han fortæller videre, at han ikke sælger de nedlagte muntjacs til private forbrugere, men derimod afsætter dem til en lille fabrik, der anvender kødet til pølser. Vi får også at vide, at den samme fabrik aftager de ringduer, han nedlægger for at bruge brystkødet til ligeledes pølser, mens han får kadaverne fra duerne tilbage og lægger dem ud

på foderpladser for rød glente, som i kraft af denne menneskelige håndsækning har fået en tiltrængt opblomstring i Midtengland, og nu ses mange steder ved vejene på udkig efter ådsler.

Da klokken er blevet 15.30, og kopperne tømt for vederkvægende te, gør Gerald tegn til, at det er tid til at bryde op. Han instruerer nu Peter i, hvor i reviret han skal postere Rafael og hans søn, mens Pedro og ego skal følge med ham. Da vi når frem til en mark med vinterraps, der grænser op til skoven på to sider, byder han mig at tage opstilling ved nogle tjørnebuske ved en grøft i kanten af marken. Herfra vil jeg både kunne skyde til en muntjacbuk, der kommer ud af skoven lige over for cirka 150 meter borte og på min venstre hånd,

Nær det sted, en stor muntjacbuk er spottet, satses på anstandsagt. Rafael ser til, mens Gerald Collini sætter skydestokken op i kanten af et skovspor med udsyn ud over den tilstødende vintersædmark.

hvor afstanden til skovbrynet er cirka 125 meter. Han og Pedro fortsætter langs grøften, hvor Peter støder til, og jeg ser nu, at Pedro og Peter sætter sig rette under et træ i kanten af den vinkelretgående grøft cirka 400 meter borte for at dække den del af marken, der støder op til det nordlige skovbryn, som jeg ikke kan se herfra, hvor jeg står. Efter at have sat skydestokken op og sikret mig, at den står perfekt og vil kunne anvendes i de skudvinkler, jeg har til rådighed, tramper jeg sneen flad i et felt omkring den, således at jeg vil kunne skifte position, uden knirkende lyde fra den frosthårde sneskorpe røber mig, når jeg rører på mig. Riflen, Gerald's .222 Remington, ligger for alle tilfældes skyld klar i skydestokken, mens jeg har fat om skæftet. Nu kan en afskudsbar muntjacbuk bare komme på banen. Så ...

På marken lige over og lidt længere ude til højre i retning mod Pedro står to skræmsler, der har til formål at holde ringduer borte. Da jeg ikke har set dem i funktion, skal jeg afstå fra at udtale mig om effektiviteten. Fasaner, der fra

skoven snart søger ud på marken, negligerer dem dog fuldstændigt, fordi de er vant til dem. Det er heller ikke dem, de skal holde borte fra rapsmarken, hvor jeg snart tæller 38 fasaner, flest kokke, der – fordi de puster sig op på grund af kulden – tager sig dobbelt så store ud som normalt.

Følelsesløse fingre gav forbier

Uden varsel af nogen art kommer en muntjac klokken 16.15 ud af skoven lige over for mig og går straks i gang med at æde vinterraps. Et view med min 10 × 56 Zeiss håndkikkert afslører, at dyret er en afskudsbar buk med en opsats på fire-fem centimeter á la den, vi spottede på nabomarken, da vi tidligere på eftermiddagen ankom til stedet. Jeg drejer riflen i skydestokken en kende, så den peger i

retning af bukken. Da den indfanges af sigtekikkerten, og det røde sigtepunkt læses fast på det vitale punkt lige bagved forløbets bagkant, og riflen er afsikret, kommer jeg i vildrede: Skal, skal ikke?

Ud fra betragtningen, at én fugl i hånden er bedre end 10 på taget, burde jeg trykke på aftrækkeren. Men jeg vælger at lade være. Det siges ganske vist, at den der gemmer til natten, gemmer til katten, men jeg er villig til at løbe risikoen, for hvem ved. Måske dukker en større buk op?

Efter kort tid løber bukken tilbage til skoven. Det er, som om noget har skræmt den, hvad det så end kan være. Men der kommer hurtigt en anden muntjac på banen på min venstre hånd. Det er en ung buk med en opsats i vækst på blot et par centimeter. Snart får den selskab af en rå, som jeg umiddelbart tipper til samme alderstrin på omkring et år. Omkring 10 minutter senere støder en rå med et lille lam til. Jeg vurderer, at det blot er én uge gammel, men eftersom muntjac yngler hele året rundt, så er det ikke et særsyn. Men alligevel er synet unikt, taget i betragtning, at det byder sig til en februar dag med cirka 15 graders frost. Mens moren æder vinterraps, følger lammet med inde under hende for at die af brystvorterne. Synet rører mig. Jeg er dog også på det rene med, at i Kina, hvor Muntiacus reevesi er naturligt hjemmehørende, lever den antagelig under nogen lunde samme vilkår som her. Jeg må derfor tage for givet, at muntjac på trods sin lidenhed er en hårdfør hjortart, hvis afkom kan overleve i selv strenge vintre. Ellers giver det jo ikke mening, at arten fra naturens side er udstyret med evnen til at yngle året rundt.

Endnu et par muntjacs kommer på banen, men fouragerer i skovbrynet, hvor knopper på buske og træer står til rådighed. Dyrene er en ung buk og en rå, der er fyldig, og som jeg følgelig slutter, er drægtig. Status er nu, at jeg på samme tid kan se fem muntjacs, hvoraf to af dem er råen og dens lille lam. Herudover tæller jeg spredt ud over rapsmarken 31 fasaner, overvejende kokke. Viserne på uret nærmer sig 17.00, da jeg får øje på en sjette muntjac på vej ud på marken på min venstre hånd. Da jeg retter min kraftige håndkikkert mod dens hoved, bliver jeg straks klar over, at dyret

Fakta om Reeve's muntjac

Reeve's muntjac eller kinesisk muntjac (*Muntiacus reevesi*) er en blandt ni arter muntjacs, der alle findes i Asien. To underarter er dog først opdaget i 1997, nemlig henholdsvis Leaf muntjac (*Muntiacus putaoensis*) i Myanmar og Truong Son muntjac (*Muntiacus truongsontensis*) i Vietnam. Reeve's muntjac, der har en kropslængde af 75-85 centimeter og måler 40-46 centimeter over skulderen, vejer op til 12 kg. Den er naturligt hjemmehørende i det sydlige Kina, Gansu og Shensi. I England blev den omkring år 1900 introduceret i Woburn Abbey Park i Bedfordshire af Hertugen af Bedford, hvor den erstattede den større indiske muntjac. Individuer af Reeve's muntjac, der undslap, havde held til at etablere fritlevende bestande, som også er blevet suppleret af udslip fra en engelsk zoo. Reeve's muntjac findes i dag i en stor del af England, og da bestanden fortsat vokser og til stadighed breder sig til nye områder, jages den hele året. Bukke kaster opsatsen i maj-juni, og den nye opsats fejles i september. I marts-april kalder jagtguiden i denne reportage, Gerald Collini, bukke til sig ved hjælp af Butulo. Se filmklip på www.muntjacdeer.co.uk.

Udstyrsguide

Praktisk, funktionelt, slidstærkt udstyr og naturligvis god service. Få inspiration på vores nye hjemmeside/webshop. Alle Nordisk Safari Klubs medlemmer får 10% rabat. Både på webshoppen og i butikken.

Velkommen hos
www.B-Wild.dk
og Rosengården 12,
1174 København

Kudu
Sydafrika

På gensyn i Danmark

- få trofæet sikkert hjem

Kontakt os før du tager af sted - så er du i sikre hænder, uanset hvor i verden du vil jage. Mere end 20 års erfaring og utallige jægere før dig er garanti for professionel assistance.

Agility sikker trofætransport

Hammerholmen 39D, DK-2650 Hvidovre.
Tel. +45 7010 2066.
Fax +45 7010 2067.
www.trophytransport.dk

Specialiserede medarbejdere er din bedste garanti:
Bob Karlens: bkarlsen@agilitylogistics.com
Henrik Prebensen: hprebensen@agilitylogistics.com

er en stærk buk, hvis opsats er op imod 10 centimeter høj. Bukken går straks i gang med at æde vinterraps. Jeg drejer riflen en kende i skydestokken, men skal ikke lægge skjul på, at jeg fryser på fingrene. Da sigtet står låst fast på bladet, trykker jeg på aftrækkeren, men mærker tydeligt, at jeg ikke har føling med aftrækket. Kuglen går da også blankt ved siden af. Bukken ser op for ligesom at tage bestik af, hvad det var for et smæld, den hørte. Jeg repeterer omgående, og da det røde sigtepunkt atter nagler sig fast til bladet, trykker jeg lidt forsigtigere på aftrækkeren. Og da det lydæmpede skud lyder i den frostklare luft, ser jeg i sigtekikkerten bukken vælte om på stedet. Jeg repeterer for en sikkerheds skyld en ny kugle i kammeret, men da

bukken ikke rører på sig, går jeg straks hen til den og får nu på tæt hold bekræftet, at jeg gjorde det rigtige, da jeg lod den første buk med fire-fem centimeter høj opsats gå for at vente på en mulig bedre buk. Denne var værd at vente på, idet opsatsen er otte-ni centimeter høj og ret kraftig ved basis. Et smukt trofæ, jeg længe har haft på ønskesedlen efter hidtil kun at have nedlagt en mindre muntjacbuk i Suffolk over 20 år tidligere.

Bedre kan det ikke gøres

Jeg tager nu nogle fotos af bukken, og da jeg har ventet på stedet i yderligere en halv time, indtil mørket har sænket sig så meget, at jeg tager for givet, at ingen længere kan se at skyde, går jeg stille og roligt langs grøften over til Pedro og Peter, der ønsker mig tillykke med bukken, som de dog ikke havde spottet, før de hørte første skud – forbieren. De havde også skuet bukken, som jeg lod gå samt råen med det lille lam. Sammen går vi nu videre til det sted, hvor Rafael Jr. har siddet, og da vi nærmer os, og jeg ser, han taler i sin mobiltelefon, føler jeg mig sikker på, at han har haft heldet med sig. Det viser sig da også snart at være tilfældet, da han omkring klokken 17.17 – godt et kvarter, efter at jeg har skudt min buk – skød en buk af samme størrelse som min. Han fortæller, at han kun har spottet denne ene muntjac og skød den på en afstand af cirka 100 meter, da den trådte ud på vintersædmarken fra skoven. Han er tydeligt glad. Og det var da også hans søde kæreste, Carmen, som selv er jæger, han berettede om jagtheldet for i mobiltelefonen, da Pedro, Peter og jeg gjorde vores entré. Hun var i lighed med os glad på hans vegne. Glæden på vegne af Junior bliver forståeligt nok heller ikke mindre, da hans far og Gerald kort efter dukker op. Selv har Rafael Senior dog ikke set skyggen af muntjac, forklarer han, før Gerald og jeg trasker af sted for at hente min muntjac og skydestokken, som jeg har efterladt ved den nedlagte buk.

Da vi kort efter når frem, stikker Gerald mig hånden og ønsker tillykke med bukken, som han vurderer, er minimum ni år gammel, men meget vel kan være både 12 og 13 år. Den er til en bronzemedalje, fastslår han, men hvis den skulle have været bedømt efter de medaljekrav, der var gældende før den seneste justering, så ville den have været en guldmedalje. Gerald er sikker på, at bukken er den, han har set tæt på skudstedet 14 dage tidligere. Han anser det nemlig for helt utænkeligt, at der i dette hjørne af skoven skulle have stået to bukke af en kaliber som denne.

Næste dag kører vi ved middagstid til en anden skov i ligeledes Cambridgeshire. Her trykker vi en part af skoven af, efter Gerald forinden har sat Pedro af på post ude på den tilstødende mark. Vi rejser dog kun hundyr, men hvis et af de dyr, der tog flugten ud over marken og passerede forbi Pedro kun et halvt hundrede meter ude havde været en afskudsbar buk, så ville han til gengæld have haft alle tiders chance skudchance. Den udeblev desværre, og vi kører herefter en tur gennem skoven i bilerne. Med i Gerald's bil er Rafael, og vi har ikke været på hjulene i mere end cirka 10 minutter, før vi spotter en muntjacbuk mellem træerne lidt længere fremme til venstre. Gerald og Rafael stiger ud af bilen og pyrscher nu frem ad skovsporet, men får dog ikke bukken at se. Gerald føler sig overbevist om, at den har sit territorium i denne del af skoven og mener derfor, det vil kunne betale sig, at Rafael sidder på anstand efter den,

I andet skud fik Henning Kørvel trods følelseløse fingre den muntjacbuk, han havde håbet på, ville byde sig til. Det kraftige hoved indikerer en høj alder, estimeret til minimum ni år.

Close-up af Henning Kørvels muntjacobuk viser med al ønskelig tydelighed, at der er tale om en stærk buk med en attråværdig hovedprydelse

mens Pedro anvises at sidde på anstand et andet sted i selskab med Peter og Rafael Jr. Jeg bliver her sammen med Rafael og Gerald. Vi tager opstilling i kanten af et skovspor med udsigt til den tilstødende mark. Tiden snekler sig af sted, men kort før klokken 17.00 sker der noget. To muntjacs kommer ud på marken cirka 125 meter borte. Få minutter senere får de følgeskab af endnu en muntjac, der viser sig at være en stor buk og sikkert den, vi havde spottet inde i skoven i eftermiddag. Umiddelbart kan Rafael ikke afgive skud, fordi der er buske og træer i vejen i kuglebanen, men skridt for skridt flytter Gerald skydestokken fem-seks meter længere til højre, og da udsynet er frit, lyder smældet fra .222-eren. I min håndkikkert ser jeg bukken gå ned i skuddet og de to andre muntjacs flygte tilbage til skoven.

Gerald og jeg ønsker ham tillykke, og sammen går vi nu ud til bukken, som vi kan konstatere, er på samme størrelse som hans søns og min buk. Da vi næste dags formiddag skærer capen af de tre bukke ude hos Gerald, der bor i en hyggelig landsby nær Thrapston i Northamptonshire, bliver bukkene »køkkenbordsopmålt«. De er alle i bronzeklasse, og kompletterer sammen med de tre guldmedaljer af kinesisk vandråbuk, vi blev begunstiget med på vores første jagtdag tre dage forinden, således denne jagtrejse til det dybfrosne England på allersmukkeste vis. Et bedre resultat er det simpelthen ikke muligt at opnå. Vi gør i det mindste ikke krav på noget sådant, og har tillid til, at du forstår hvorfor. □

Fakta om jagten

Jagtrevir: Tilbrook, Cambridgeshire, Midtengland

Jagttidspunkt: 11-12. februar 2012

Jagttid (Reeve's muntjac) i England: Hele året

Jagtarrangør: Gerald Collini (3shires@clara.co.uk)

Jagtvåben: Lånerifler kaliber .222 Remington og 6,5 × 55

Trofæafgift: 270 GBP (bronzemedalje).

Guidning: 175 GBP pr. jæger pr. jagtdag

Global dækning af kommunikation/data/tracking

Iridium Extreme

- Tale/Data
- Online Tracking
- GPS
- Vandtæt (IP65)
- SOS Nødknop

Explorer 500 BGAN

- Tale
- Data 464 kbps
- Fax
- Vægt kun 1.4 kg

Polaris Electronics A/S • Kærholt 1 • DK-9210 Aalborg SØ

Phone: +45 9631 7900 • Fax: +45 9631 7901 • E-mail: info@polaris-as.dk • www.polaris-as.dk

Min jagttur til Sydafrika

Tekst og fotos Ingelise Rasmussen

Den 19. april 2010 skulle min drøm om en jagttur til Sydafrika endelig gå i opfyldelse. Min mand ville ikke med på turen, men min fætter Hans Erik ville gerne derned igen; han havde været der året før og egentlig skudt det han ville, men han ville gerne skyde 2 springbukke og eventuelt en afrikansk kat, og så ville han gerne fotografere noget af den smukke natur dernede.

Jeg havde drømt om, at hvis jeg nogensinde kom til Afrika, ville jeg først og fremmest gerne skyde en kudu og måske impala, oryx, blesbuck og et vortesvin, men det var nok for store ønsker at have.

Vi havde købt jagtrejsen igennem Jelling Jagtrejser og skulle så rejse den 19. april, men der var lige en vulkan, der sendte askeskyer ud over Europa, så alle flyrejser var aflyst, men vi kom da

af sted den 23. april kl. 17.30. Vi skulle over Frankfurt og derfra videre til Johannesburg.

Flyrejsen gik godt. Vi landede i Johannesburg lørdag morgen kl. 9.30 og kom godt gennem våbenkontrollen, hvor vi blev afhentet af ph'eren Schalck. Da vi kom til Afrika, var det ikke til sommervej, men til regn og ikke mere end 12 grader. Der plejer ellers at være 25 grader om dagen og 15 om natten, sagde Schalck.

Nå, men vi kørte så mod Sabudawn Safari i Baltimore, som ligger 3-4 km fra Limpopo floden, en farm på omkring 60.000 hektar, en tur der ville tage omkring 4 timer. Vi kørte igennem et flot landskab og kom også forbi de indfødtes landsbyer. Da vi kom frem, fik vi sat bagagen ind i huset og gik over for at få noget at spise; husene er med stråtag og derfor kølige, når det er varmt.

Da vi var færdig med at spise var det bare jagttøjet på og så ud at skyde riflen ind. Hans Eriks Sauer 202-7 × 64, som jeg også

skulle skyde med, da jeg var blevet fortalt at min Winchester 6,5 x 55 ikke var stor nok til at skyde kudu med, så jeg havde været meget på skydebane for at blive god til at skyde med Hans Eriks riffel. Skydningen gik fint, så vi kørte ud på reviret sammen med Schalck og en afrikaner ved navn Peet, men det regnede meget, så vi så kun impalaer på ret lang afstand. Der skete ikke andet, end at vi blev våde, og da det begyndte at blive mørkt, tog vi tilbage til farmen, hvor der var tændt bål, så vi kunne få varmen og en drink. Jeg ville nu hellere have et glas rødvin (de har god rødvin dernede), inden vi skulle have aftensmad.

Lukas, som ejer farmen, var kommet tilbage. Han havde været i lufthavnen med de jagtgæster, der havde været der ugen før os. Lukas bød os velkommen og håbede, at vi ville få en god jagt. Efter vi havde spist og snakket lidt, så var det med at komme til køjs, for vi skulle være klar til at køre på jagt kl. 6 næste morgen.

Regn

Næste morgen søndag regnede det stadig og var koldt. Der var kun 3 graders varme, så jeg var glad for, at jeg havde taget en varm trøje og et halstørklæde med samt jakke og handsker. Vi havde fået at vide, at det kunne være koldt om morgenen. Efter lidt morgenmad kørte vi ud på reviret, det er et flot men ander-

ledes landskab. Lukas tog også med, jeg var ude på en del pürsch for at se, om vi kunne komme ind på en kudu. Det kunne vi så ikke, men det blev da til mange kilometer. Vi så Impalaer, zebraer og giraffer, Hans Erik skød en impalahun, som skulle hænges op til at lokke katten med.

Tilbage til farmen for at få frokost (man spiser godt dernede) og tørret tøjet. Der var heldigvis en tørretumbler på farmen, så var vi klar igen til at køre på jagt. Det regnede stadig, men der var efterhånden blevet 13 grader.

Jeg var igen ude i flere pürsch efter kudu, det er godt nok nogle stikkende træer at pürsche igennem og nogle farvestrålende store edderkopper med meget spind, som det gælder om at komme neden under. Nogle af dem er også giftige, men da vi efter sidste pürsch kom ud på skovvejen, kom kuduen over vejen. Nu skulle det gå stærkt, jeg nåede ikke at få riflen ordentligt i skydestokken, så jeg skød forbi. Jeg tror, det var lige dele bukkefeber, og at lige pludselig stod min drømmekudu der – det var en skidt start, jeg var rystet over at skyde forbi og tænkte, hvordan skulle ugen gå. Det var ærgerligt, men der var ikke noget at gøre ved det. Mine støvler var efterhånden blevet drivvåde, så det var bare med at få dem stoppet ud med avispir om aftenen.

Impalaen blev hængt op, ude hvor katten eventuelt ville

komme, og da vi havde spist om aftenen, tog Lukas os med ud at køre for at se dyrene ved lygte. Der var nok af dyr, også sådan nogle små kænguruer, der hoppede omkring; det var sjovt at se, og de kaldte dem for harer.

Heldet vender

Mandag morgen regnede det stadig, men vi kørte ud igen, og under en pürsch kom vi ind på en oryx, men jeg ville ikke skyde, da der stod en Impala med hovedet foran oryxen, så jeg var bange for at ramme den, og de løb hurtigt væk igen. Vi tog hjem til frokost og fik tørret tøjet. Da vi kørte ud igen, så vi nogle blue wildebeest, som vi fik os pürschet ind på, og der fik jeg skudt en stor tyr. Den løb nok omkring 30 meter ind i de tætte træer, så jeg var noget nervøs (efter det med kuduen), indtil den blev fundet. Da vi kom hen til den, kunne vi se, at den var skudt godt (en guldmedalje tyr, sagde Lukas). Mit første afrikanske trofæ – jeg var både lettet og meget glad, en fantastisk oplevelse. Der var også begyndt at komme sol, så det var fint vejr at fotografere i. Utroligt hvor forandret naturen bliver, når solen skinner.

Længere hen på eftermiddagen pürschede vi os ind på en Impala, som var ved at tage sit middagshvil. Det var ret nervepirrende at stå og vente på, at den skulle blive færdig med at ligge og nippe græs og komme på benene igen. Lukas sagde, at nu skulle det gå stærkt, for den er hurtigt væk, når den kommer op, men det gik godt, den faldt i skuddet. Det hjalp lidt på selvtilliden, at jeg nu havde skudt 2 dyr, så kunne det da ikke gå helt galt. Impalaen var flot og med en overraskende blød pels.

Det var lidt svært at få den slæbt hen, hvor bilen kunne hente os, men det gik, så det var en god dag med mere fotografiering, og blod fik jeg også smurt i hovedet.

Om aftenen tog Hans Erik og HP'erne ud for at kikke efter katten, den kom nu ikke, men Hans Erik skød et hulepindsvin. Sikke nogle fantastiske pigge den har sådan en.

Tirsdag morgen regnede det igen, men vi kørte ud for at se, om vi kunne finde en kudu. Vi havde da set flere både søndag og mandag, men de var for små. Den vi gik efter havde 5-6 køer med sig, så den var ikke nem at komme tæt på, vi pürschede flere gange, men de var ikke til at komme ind på.

Ved middagstid stoppede regnen, og solen tittede frem, og pludselig stod kuduen der, der var ikke tid til at få skydestokken op, det var bare med at svinge riflen og få skudt. Den gik ned i skuddet, men for en sikkerheds skyld skød jeg et skud på halsen af den med det samme, PH'erne råbte godt skudt, det var helt uvirkeligt. På den ene side var jeg i den syvende himmel, på den anden side havde jeg også en følelse af ærefrygt og respekt, når jeg stod der og kiggede på kuduen, Afrikas grå spøgelse. Da jeg kom hen til den, kunne jeg se, at den var meget stor og flot, nej hvor var jeg glad og stolt. Vi kunne efter fotografiering tage hjem og få en drink ved bålet og slappe lidt af. Lukas kom og fortalte, at kuduen var opmålt til 57 tommer, og jeg kunne sidde og glæde mig over, at jagten havde indfriet mine største forventninger. Hans Erik og PH'erne tog ud for at kikke efter katten igen, han skød også en, men ikke den, han gik efter.

Og solen kom

Onsdag var der tørvej, og så er det jo, man sidder og nyder den afrikanske natur på køreturen ud. Vi ville gå efter en oryx. Hen på formiddagen fik vi kik på en, som Schalk og jeg pürschede os ind på og som også faldt i første skud. Schalk sagde til mig,

AFRICAN ADVENTURE

Bøffeljagt med garanti!

Vi giver garanti på bøffeljagt og sablejagt ved **Theo De Marillac Safaris** i Zimbabwe:

10 dages jagt - garanti på bøffel
14 dages jagt - garanti på bøffel og sable

Du får 70 % af prisen på jagten retur, hvis vi ikke lykkes!

www.africanadventure.dk
trine@africanadventure.se
Tlf. +46 31 788 11 70

at jeg var en farlig kvinde, og lykønskede mig med oryxen, men det gjorde både Lukas og han nu hver gang, jeg havde skudt, undtagen da jeg skød forbi på den første kudu. Oryxen er også et enormt dyr at komme tæt på. Om eftermiddagen bestemte vi os for at gå efter en blesbock. Efter nogen tid fik vi da også kik på en, som vi listede os ind på, den stod ude på et åbent stykke, men det lykkedes at komme tæt nok på, til at jeg kunne skyde den, det var også et flot dyr, til guld sagde Lukas. Det har jeg ingen forstand på, jeg kan bare se, at det er nogle flotte trofæer, som jeg er meget glad for.

Vi havde, når vi kørte rundt, set eland, waterbuck, duiker, zebraer, giraffer, bushbuck, hartebeest, ørne og vortesvin med små grise – vildt var der nok af.

Torsdag skulle vi køre et andet sted hen, for det var ved at være tid til, at der skulle skydes springbuck, og dem var der ikke rigtig nogen af i det område, vi var i. Hans Erik ville gerne skyde 2 springbucke, men de er meget sky, så det skulle lige planlægges, hvordan man kom tæt nok på dem. Det gik det meste af formiddagen med, men lige før middag skød han den første og ikke ret lang tid efter nr. 2; det var nogle flotte dyr. Nu mente PH'erne, at nu ville de finde en til mig, og det gjorde de så. Den fik jeg så skudt, det var også en gulmedaljubuk, sagde de, hvor er den flot, fanen der rejser sig hen af ryggen på dyret, duften af honning, når man stikker næsen ned til den, det er bare fantastisk.

Samme aften blev Lukas indlagt på sygehuset med høj feber. Han havde fået malaria, da han var på jagt ugen før i Botswana. Det var en trist måde at sige farvel på efter en fantastisk jagttur, der opfyldte alle mine ønsker for en god jagttur i Afrika.

Den sidste dag brugte vi til at køre op i et reservat oppe i bjergene. Det var både flot og fantastisk – en kæmpe oplevelse, og vi var selvfølgelig også inde at købe nogle afrikanske ting med hjem. Vi skulle også lige have udfyldt papirerne med, hvad vi havde skudt og med trofæ hjemsendelse.

Næste dag sagde vi farvel og tak for en god jagt, Lukas og Schalk gjorde et stort stykke arbejde for, at vi skulle få opfyldt vore ønsker. Vi blev kørt til lufthavnen af Schalk. Vi kom i regnvejr men rejste i solskin, og den 2. maj landede vi i Billund igen efter en fantastisk tur, som jeg aldrig vil glemme. □

Arrangør: Jagten blev arrangeret af Jelling Jagtrejser.

Riffel: Saur 202 kaliber 7 × 64

Kugle: 11 grams Norma Vulcan.

Tidspunktet: Det afrikanske efterår.

Tøj: Varmt tøj anbefales til både morgen og aften.

LEUPOLD VX-6 OPFYLDER ALLE DINE KRAV!

6 x Zoom, kæmpe synsfelt, høj lystransmission, belyst sigte, VALUE FOR MONEY ...

LIVSVARIG
GARANTI

Amerikanske Leupold giver endnu en gang jægeren exceptionel value for money med VX-6 serien som er den nye top-serie fra verdens største sigtekikkertproducent. Basis for VX-6 serien er Leupolds legendariske VX-3 serie med den fantastiske Extended twilight factor coating, der giver +92% lystransmission. Den ultra ridse-sikre Diamond coat 2 coating på de yderste linseflader beskytter mod ridser og skader på linsen. Specialbehandlede linsekanter reducerer genskin og giver mest naturtro farvegengivelse.

VX-6

VX-6 serien leveres med belyst firedot sigtemiddel som på den topsælgende VX-R serie.

Som på VX-3 og VX-R serien har VX-6 også bevægelses-sensor i belyningsdelen, der slukker lyset efter 5 minutters inaktivitet og automatisk tænder, når du igen berører flensen.

 CDS

550 m

Alle VX-6 modeller er kompatible med Leupolds ballistik system CDS (custom dial system) og som et ekstra plus får du GRATIS et custom dial (ballistik tårn) der er skræddersyet til din rifles ballistik (6 - 8 ugers leveringstid).

Leupolds uforlignelige styrke og kompromisløse livsvarige garanti er som sædvanligt også inklusive i prisen.

VX-6 leveres med belyst firedot i følgende modeller:

1-6 x 24
2-12 x 42
3-18 x 50

HG Agencies Tlf. 20 15 97 34 henviser til nærmeste forhandler.

LEUPOLD
AMERICA'S OPTICS AUTHORITY®

Vildsvinejagt i Sverige

Tekst og foto **Christine Gad Hasfelt**

Hele vores familie var taget på ferie på vores ejendom i Sverige, idet vi skulle lige have lidt tid sammen, da vores datter Sophie skulle rejse et helt år til Sri Lanka. Så vi havde planlagt hjemmefra, at vi bare skulle hygge, spille spil, gå på svampejagt, og så selvfølgelig ud og kikke efter vildsvin.

Det havde vi gjort ikke mindst på vores sædvanlige aftenture, hvor vi lige siden pigerne var små, havde kørt rundt i området og set på dyr, der var ude, inden natten faldt på.

Ture som vi alle fire altid har nydt, når vi har været i Sverige. Da tøserne var små konkurrerede de om, hvem der så det første dyr og talte meget om, at far skulle huske

ikke at skyde mor dyret, for det var den, der tog sig af ungerne.

Vi havde begge, min mand Carsten og jeg, taget rifler med bare for en sikkerheds skyld, man kan jo ikke vide, om vildsvinet skulle være på skudhold.

Og begge tøser var lige så vilde som os efter at komme på vildsvine jagt.

Cathrine, den ældste, har gennem årene været med sin far på utallige jagter på både buk, elg og vildsvin.

Den første morgen var alle fire helt enige om, at vi skulle i skoven for at tjekke foderpladserne og for at se, om der overhovedet kom vildsvin i skoven på denne tid af året. Som regel opholder vildsvinene sig i dette område omkring på markerne.

Det eneste sted, der var friske spor af svin, var på »helikopterpladsen«, alt

foder var spist, og der var frisk fod fra vildsvin.

Det var lidt spændende, for jeg var nok klar over, at Carsten, som den garvede jæger og gentleman han er, ville sætte Sophie og mig i dét tårn.

Han selv og Cathrine ville så sætte sig i et andet tårn med en rimelig mulighed for vildsvin. Og sådan blev det, Sophie og jeg skulle sidde i »helikopteren«, og Carsten og Cathrine ville sætte sig i 40eren, som tårnet hedder.

Vi var også ude for at se på et af de steder, hvor man havde prøvet at lægge foder ud til vildsvinene for at se, om det skulle være en mulighed for en ny foderplads.

Det var der, en skøn plads med en fin skovsø inde mellem træerne.

Nede i søen lå den tønne, som man

havde fyldt foder majs i. Vildsvinene havde simpelthen trukket den ud på dybt vand, så vi kunne ikke hente den ind, heller ikke selvom vi havde gummistøvler på.

Da der helt klart var tydelige tegn på, at vildsvin kom på pladsen, var der ingen tvivl om, at vi her skulle sætte en ny fodertønde op.

Som man kan se, gik alle 3 tøser op i at hjælpe »den gamle« med det praktiske, og vi nød det, ikke mindst Cathrine, som altid er gået op i jagt med liv og sjæl.

Mens vi hjalp Carsten, så godt vi kunne, snakkede vi livligt om den kommende jagt på vildsvin.

Det var spændende på flere måder: For det første havde jeg ikke været alene på jagt så sent og havde heller ikke skulle bruge lygte før, og samtidigt skulle jeg have min yngste datter med, som måske ikke syntes, at det var helt så spændende.

Men her viste det sig heldigvis, at jeg ikke behøvede at tænke på det, for var der en, der gik op i jagt den aften, så var det Sophie.

Vi måtte jo ud og se, om vi kunne leve op til »Gryffe«, som var et stort svin på 178 kg skudt på reviret for en del år siden.

Endelig blev det aften, og vi skulle gøre os klar til jagt.

Vi blev kørt ud til tårnet kl. halv ni om aftenen. Vi var noget spændte, jeg havde som sagt aldrig været på vildsvinejagt alene før, hvor hele ansvaret lå på mine skuldre, det ville blive mørkt, og vi skulle sidde midt ude i den store skov i et tårn som er ca. 5 meter højt! Mig og min yngste datter, puha.

Efter at være kommet på plads i tårnet sad vi og nød, at aftenen gik på hæld, mørket kom listende med en masse lyde og en dejlig kølighed.

Vi havde taget en kølig drik med, og Sophie havde sine cigaretter, de kunne jo bruges til at holde myggene stangen med og samtidig give en pejling om, hvordan vinden opførte sig. Der var bare ikke nogen myg og heller ikke nogen særlig vind.

Vi var begge lidt »tændt« på denne nye oplevelse, tænk hvis nu der kom et vildsvin, det gibber lidt i en, også nu hvor jeg sidder og skriver om det. Man kommer helt i stemning igen, dejligt hvornår kommer man af sted igen? Vi sad helt stille næsten uden at hviske, det var utroligt intenst.

Da klokken var 22.00 gik fodermaskinen i gang, og vi var ved at lette fra tårnet begge to, hvilken forskrækkelse.

Da klokken var 22.15 hørte vi den første gris. Der kom et ordentligt grynt, derefter noget larm, og så løb den. Den havde højt

sandsynligt fået fært, da den svage vind ligesom drejede rundt om hele stykket. Vi var sikre på at grisen mindst var på størrelse med Gryffe!

Hold da op, vi kunne begge to mærke adrenalinet suse, bare ved at have hørt vildsvinet. Vi så den aldrig, hvordan ville det så ikke blive, når vi så et vildsvin?

Ca. 10 min senere kom næste gris, nu var det totalt mørkt, men vi kunne tydeligt høre den lidt til venstre for tårnet, hvor vi også vidste, at der var en veksler. Der gik ikke mange minutter, før den også øffede og forsvandt. Øv. Hjertet arbejdede igen på højtryk, det her var nervepirrende, spændende, minutterne kom og gik, men intet skete.

Efter lidt tid blev vi enige om, at vi nu var klar til at drage hjem, da der sikkert ikke kom flere grise den aften. Klokken var blevet godt 23.00, og vi skrev til Carsten og Cathrine, om de ville samle os op, når de var klar efter deres jagt?

De svarede hurtigt, at de ikke havde hverken hørt, set eller lugtet noget som helst. Desuden var Carsten træt og havde siddet og nikket de sidste 30 min.

Indtil dette tidspunkt havde vi været stille som mus, det havde ikke gjort nogen forskel, så vi begyndte nu at sidde og små hviske lidt sammen (vi var trods alt på vej hjem, troede vi).

Sophie havde lige tændt en cigaret, og vi sad og hviskede om hendes kommende tur til Sri Lanka, vi smågrinede også og var ikke specielt stille, da Sophie griber ud og tager mig i armen og tysser på mig (får

gåsehud bare mens jeg sidder her og skriver, mit hjerte begynder faktisk at hamre, og jeg er nu tilbage i tårnet, det blev bare vildt spændende).

Vi hører tydeligt puslen, småsnøften og øf nede i skoven lige neden for os, det er totalt mørkt, og alle lyde er bare så tydelige.

Vi bliver enige om, at vi vil prøve at lyse ned i skoven, det kunne være, at vi var heldige at se noget?

Jeg løfter riflen og tænder lygten, som er påmonteret, og Sophie tænder sin håndlygte, og vi lyser samme sted, og der nede i kanten af skoven er der tre par øjne, der kikker rundt. Vi kan svagt skelne omridset af grisene, hold da op hvor blev det spændende, lige der er vi bare på jagt igen.

Hold k... hvor blev vi tændte! Begge to slukkede vi lygterne, og er meget enige om, at vi absolut ikke skal hjem på nuværende tidspunkt, så Sophie sender Carsten en sms. Hun skriver bare *vent*.

Han svarer tilbage, at vi bare skal sende bud, så vil de komme og hente os, de ville køre hjem til hytten og vente der.

Vi sidder fuldstændigt stille med alle sanser uden på tøjet og lytter, vi kan hele tiden høre vildsvinene, mens de pusler rundt nede i skoven, vi kan høre og fornemme, at de flytter sig fra højre mod venstre op mod fodertønden.

Efter ca. ti minutter tænder vi igen lygterne og ser konturerne af dem alle tre højere oppe, alle tre par øjne kikker øjeblikkeligt op mod lyset, vi slukker hurtigt igen, da vi ikke ved, om de reagerer på lyset og måske vil flygte. Der er mange meninger om

dette, lige så mange meninger som der er jægere.

Vi sidder nærmest med tilbageholdt åndedræt og tør næsten ikke bevæge os, det er nu blevet super spændende, og vildt intenst.

Vi lader ca. 10-15 minutter gå, før vi igen tænder lys på dem. Nu er de ikke langt fra fodertønden, og vi slukker hurtigt igen. Det lader slet ikke til at lyset på nogen måde afskrækker vildsvinene fra at komme frem til pladsen.

Jeg aftaler med Sophie, at vi næste gang tænder lyset og lyser på foderpladsen og kun der, så må grisene komme eller lade være. På nuværende tidspunkt lyder det, som om der kører et gods tog inde mellem mine ører, og mit hjerte buldrer bare derudaf.

Jeg har en lygte monteret på riflen, og Sophie sidder med en stor lommelygte. Begge peger lige ned på foderpladsen. Jeg har

taget sigte og venter bare (jeg sidder her og bliver lige så kort åndet og tændt som den aften i den store mørke svenske skov, det var bare en helt unik følelse).

Pludseligt kommer 3 grise ud fra mørket og ind i lyskeglen. De går tæt sammen og kigger sig søgende omkring, jeg har nu siddet ca. 10 min. og sigtet ned på foderpladsen. Nu kan jeg begynde at tage sigte på en af grisene, jeg prøver at få et godt hold, men de står for

langt fra tønden og i for lidt lys, så jeg må væbne mig med tålmodighed lidt endnu.

Det dunker og buldrer i mit hoved og bryst.

Jeg tror, der går yderligere ti minutter, før en af grisene går frem og står med højre side tydeligt ud for mig på ca. 60 meters afstand. Og der er ca. fem meter ned fra tårnet. Jeg har i mellemtiden prøvet at holde på øret, men jeg finder ikke nok ro, og føler, at det er forkert hold.

Jeg tager sigte på bladet, en smule lavt da jeg må tage forbehold for nakkebørsterne, så jeg ikke risikerer et tapskud.

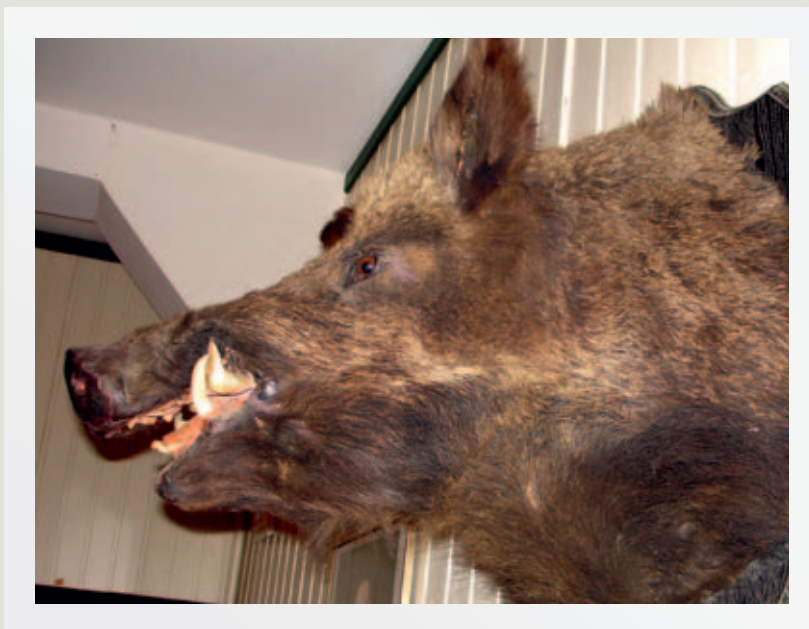
Der er rigtig meget, der går igennem hovedet på en på ganske kort tid. (Dette skal bare lykkes for mig).

Den står helt fri fra de andre to for første

gang, jeg tager sigte og holder, holder og holder, tænker vejrtrækning, og ganske langsomt lader jeg pegefingeren trække aftrækkeren ind, og da skuddet går, bliver jeg ved med at holde sigtet. Sophie er ved at falde ned i bunden af tårnet, da jeg ikke når at varsko hende, (tænker overhovedet ikke på det på det tidspunkt). Kokken er 23.45 torsdag d. 5. august.

Mundingsilden blænder mig totalt et sekund, men vi hører begge tydeligt, at alle vildsvinene pisker af sted ned i skoven, men der er altså også en anden tungere, tumlende lyd. Da vi igen kan se og oplyser skudstedet med lygterne, kan vi se en stor mørk plet. Det må være schweiss, for den var der ikke før.

Alle tre dyr er pist forsvundet, mit hjerte hamrer, og jeg er ved at tabe modet, da pladsen er tom, men Sophie er slet ikke i

tvivl, hun jubler nærmest, tillykke, tillykke mor, du har skudt dit første vildsvin, bravo.

Jeg er stadig ikke overbevist, selvom sporet er tydeligt.

Adrenalinet suser stadig rundt i blodet, og jeg er lidt ved siden af mig selv!

På en super fed måde, og alligevel!

Jeg føler at hele tårnet ryster, men det er bare mig.

Sophie vil skrive til Carsten, at de godt kan komme, for mor har skudt et vildsvin, men jeg er stadig ikke overbevist om, at grisen er død, (skørt med alt det schweiss) og siger, at hun bare skal skrive, at de skal hente os, det gør hun så.

Havde jeg røget, havde jeg nok røget en 10 stk. mens vi ventede på at Carsten og Cathrine skulle komme.

Hverken Carsten eller Cathrine havde hørt skuddet, så da de kom med bilen, var de slet ikke forberedte på, at vi skulle i skoven efter gris.

Sophie var den første nede af tårnet og fortæller, at mor har skudt et vildsvin, hun er også helt oppe og køre, jeg kommer ned fra tårnet med riflen, stadig lidt ved siden af mig selv og siger til Carsten, at nu må vi på eftersøgning, da den gris, jeg havde skudt var gået i skoven. Der er totalt sort rundt omkring os, og jeg tænker på de skræk historier, jeg har hørt om anskudte vildsvin, puha ...

I skoven

Carsten er lidt forvirret: »Har du skudt?? Vi har overhovedet ikke hørt noget skud.

Ja, men så tillykke med den.«

Vi går alle fire ned til skudstedet, hvor der ligger masser af schweiss, Carsten er med det samme helt sikker på, at vildsvinet ikke er kommet ret langt og ligger forendt inde mellem grantræerne.

Vi følger et meget tydeligt spor selv i det tætte mørke, og med lommelygter er blodsporet meget tydeligt. Vildsvinet har tydeligvis mistet meget blod.

Midt i det hele siger Cathrine: »Jeg har mistet det ene brilleglas.« Alle stopper op, og vi må lyse rundt om hende, vi finder heldigvis glasset med det samme. Hun ser ingenting uden sine briller, så vi er rimeligt heldige må man sige. (på mere end en måde).

Nå, men vi bevæger os længere og længere ind i den tætte granskov, vi må kravle og mase os vej, utroligt at dyrene kan komme igennem.

Og endelig! Der ligger vildsvinet, dødt.

Jeg havde ramt den lidt lavt men havde flækket hjertet, og da kuglen gik ud, havde den brækket dets venstre ben. Utroligt, så sejlivet et vildsvin er! Tænk, at den trods et flækket hjerte og et brækket ben har kunnet løbe.

Den havde ikke løbet mere end ca. 30 meter, men i mørke og i det kuperede og nærmest uigennemtrængelige terræn føltes det som om, det mindst var 100.

Det blev en rigtig festlig og lang aften/nat. Vi skulle brække og flå grisen, og jeg skulle selvfølgelig fejres. Og det blev jeg. □

Sag: 47101827 **E**

Dueholt – 25 ha rendyrket jagtparadis i den smukkeste natur

Dueholt er på mange måder en ejendom, som adskiller sig fra alle andre ejendomme. På trods af sine 25 ha jord har ejendommen ikke været drevet landbrugsmæssigt i de sidste 40 år. Den nuværende ejer har passet og plejet naturen, så den i dag fremstår på smukkeste vis med en god blanding af skove og åbne vidder og med gode passager/stier rundt på ejendommen. Der er flere naturskabte søer og et mindre moseområde. Der er 7 minutters kørsel til motorvejen mod København.

Pris: 8.400.000 kr.

Grundareal: 255.476 m²

Kontakt:

Anker Christensen tlf. 55 78 66 09

Sag: 47101126 **D**

Jägerheim – jagtejendom – naturperle i særklasse

Jagtforholdene er eminente med et udbytte på ca. 625 stk. vildt. Der er tale om en naturperle i særklasse. Ejendommen har ca. 400 meter å-bred langs Susåen. Der er anlagt 3 store remiser med tilhørende vildtagre. Ved 2 af remiserne er der etableret 2 store søer. Der er en suveræn bukkejagt - der findes 4 Hochsitz i området. Boligarealet på 387 m² er fordelt på 2 bygninger. Stuehuset er på 207 m² og i vinkelbygningen findes en stor jagt-/gildestue på 145 m².

Pris: 7.495.000 kr .

Grundareal: 255.984 m²

Kontakt:

Anker Christensen tlf. 55 78 66 09

Brug bagskindene til læderprodukter

Et nyt firma, Wild Touch, som Carsten Skakkebæk, First Class Trophy, står bag, tilbyder håndsyede læderprodukter til jagt, hvor jægerens egne vildtskind kan indgå helt eller delvist.

Foto: Wild Touch

Eksklusivt federal af elefantlæder til parbøsser – det dyreste produkt fra Wild Touch til 13.000 DKK inklusive moms.

Foto: Wild Touch

Patronpung af krokodilleskind. Designet efterlader ingen tvivl om, at der er kælet for udseendet.

Foto: Wild Touch

Skuldertaske af italiensk kernelæder.

Foto: Wild Touch

Patrontaske af bøffellæder og zebraskind, der også kan bruges til andet formål end patroner.

Tekst af Henning Kørvel

Hvad skal man stille op med bagskind fra nedlagte skuldermonterede dyr? Ofte bruges de som gulvmåtte. I andre tilfælde havner de i pulterrummet, hvor de med tiden bliver et irritationsmoment.

Men sådan behøver det ikke at gå

fremadrettet. Nu får trofæjagere mulighed for at anvende både bagskind og hele vildtskind til håndsyede læderprodukter til jagtbrug.

Bag tilbuddet står Wild Touch, etableret af Carsten Skakkebæk, Trige i Østjylland, som i forvejen er idemand til First Class Trophy, som ligeledes er

udtryk for nytænkning, fordi firmaet får udført konservatorarbejdet i Ungarn. I et EU-land vil Wild Touch også få syet sine læderprodukter efter håndværksmæssige principper.

Wild Touch, der gik i luften 1. november i år, lægger ud med 80 produkter. Geværetuier, federaler til sigtekikkerter,

patrontasker, bæltelivremme, tegnebøger/punge, rejsetasker, patronpunge og rygsække udgør en lille del af udvalget. Og kunderne kan vælge mellem at få syet et givent produkt af et vildtskind, man selv leverer, eller det kan indgå i et produkt i supplement med kvalitetslæder fra okse, elefant, flodhest, Cape bøffel eller struds, som Wild Touch leverer. Endelig kan man vælge at lade Wild Touch levere al læderet til de produkter, man ønsker.

Også garvning sker efter håndværksmæssige principper, hvilket vil sige vegetabiliske. Og der anvendes kun kromgarvning, når det er påkrævet til fx elefant- og krokodilleskind. Hvis en jæger ønsker, at vildtskind, omfattet af CITES-reglerne, skal indgå i et produkt, så skal CITES-papirerne medfølge. Ellers kan Wild Touch ikke påtage sig at håndtere det. Læder såvel som pels kan indfarves i standardfarver, men begge dele kan efter ønske indfarves i specialfarver.

Wild Touch yder 10 års garanti på alle sine produkter, som firmaet selv designer, og man tilbyder desuden en rimelig reparationservice. Garantien gælder også for metaldele: Lynlåse, spænder og nitter.

Billige er produkterne ifølge sagens natur ikke, eftersom de er håndsyede. Priserne går (eksklusiv moms) fra 500 til

10.400 DKK. Sidstnævnte pris, der er produktviftens højeste, gælder for et haglbøssetui til parbøsser.

Samtlige produkter vil blive udstillet i seks danske jagtforretninger, men vil kun kunne købes i firmaets webshop: www.wildtough.eu. Ved bestilling skal 50 procent af produktets pris betales som depositum, og produktionstiden vil normalt ligge på mellem otte og 12 uger, men hvis kunden leverer et garvet skind, vil den falde til seks-otte uger, hvorimod den vil stige til 10-14 uger, hvis Wild Touch skal garve jægerens eget vildtskind.

Koblet til Wild Touch er en natur- og vildtfond, som for hvert produkt der sælges, tilføres tre euro. Pengene bliver øremærket til natur- og vildtforvaltningsprojekter verden over. En bestyrelse vil hvert år beslutte, hvilke projekter, der skal have økonomisk støtte, og der kan både blive tale om at støtte genopbygning af specifikke vildtbestande og habitater samt beskyttelse af retten til udøvelse af bæredygtig jagt. Hjemmesiden vil løbende informere om projekter, der får økonomisk støtte. ■

Konservator Erling Mørch

Europamester
1992 & 2004

Trofæmontering

Skriv eller ring for en prisliste

Tlf: 40579460
Viborgvej 859A, 8471 Sabro
Europe-eyes@teliamail.dk
www.konservator.dk

LABRADOR CARGO

info@labradorcargo.dk | +45 51 95 25 17 | www.labradorcargo.dk

TRANSPORT AF JAGTTROFÆER

Det er ikke helt tilfældigt, at vi hedder Labrador Cargo. Labradoren er en af verdens mest benyttede jagthunde, fordi de apporterer når jægeren har ramt et bytte. Ligesådan er det med Labrador Cargo. Vi henter det du nedlægger, nemmere bliver det ikke.

Labrador Cargo er en uafhængig speditormægler, der samarbejder med de bedste speditører i både ind- og udland. På den måde finder vi altid det helt rigtige set-up til den bedste pris. Derfor er Labrador Cargo din agent, lige meget hvor i verden du går på jagt.

Du skyder – vi henter

Tanker om trofæjagt

Tekst og fotos Karl Venborg Lauritsen

Jeg er trofæjæger, det står ikke til diskussion. Hvad der kan diskuteres er, hvad er et trofæ? For nogle jægere er et trofæ kun et spørgsmål om centimeter og gram, mens

det for mig og mange andre er det håndgribelige bevis for nogle skønne oplevelser ude i naturen, og gerne i selskab med nogle hyggelige og interessante mennesker. At et trofæ så er stort, eventuelt endda kapitalt, er kun en bonus, men bliver det målet i sig selv, ja så mister jægeren mange skønne oplevelser, og netop oplevelsen anser jeg for meningen med at gå på jagt.

»Sølvbryllup«

Jeg har lige haft »sølvbryllup«, men det er der jo så mange, der har prøvet. Men det jeg kunne fejre var 25 skønne år i et svensk jagtlag. Det er jo nok ikke så ofte, at det

hænder. Baggrunden er, at jeg havde en kollega, der talte meget om sin søster Bodil, der boede oppe i det der Sverige og var gift med en ægte svensk skovmand; Evert. Han fortalte også, at de havde så mange elge, at de næsten ikke turde gå uden for en dør. Det tog et par år, hvor jeg dagligt plagede ham om muligheden for en invitation, og langt om længe var kontakten i hus, og resten var op til mig selv.

Jeg læste for et stykke tid siden i et af de store jagtblade, at man bare kan tage til Sverige og kontakte de lokale, og på den måde få en masse god og billig jagt. Så let er det nu ikke, da svenskerne generelt er

lidt reserverede og forsigtige over de noget mere frembrusende danskere. Endelig kan svenskerne selv lide at gå på jagt, hvilket også begrænser udbuddet, så det er ikke et land af »mælk og honning«, men hvis man bliver accepteret, så har man venner for livet – det er mine beskedne erfaringer.

Elgjagt

Det jagtlag, som jeg er kommet med i, er af ældre dato, og man har ført en slags jagtprotokol, der kan føres tilbage til 1936. Der var på den tid ikke tilnærmelsesvis så mange elge som i dag, og traditionen var også noget anderledes, da der mange steder var små kår, og kødet var en meget vigtig ressource. Jagtlaget består i dag stort set af én familie, det vil sige, at der er et virvar af fætre, kusiner og onkler, og dertil er der så kommet nogle nye naboer, der er flyttet til den lille by – og så lige et par danskere. Vi er to danske jægere, begge med 25 års anciennitet, og begge har vi købt ferie hus i området, så vi er med på et wildcard. Derudover er der en 'green horn', med bare fire år på bagen. Det er ikke muligt at leje sig ind på jagten, men man kan være *meget* heldig at blive inviteret, dog kun som klapper. Jagten drives efter det gamle og afprøvede system med cirka 25 – 30 klappere (drevkarle), og så er vi cirka 20 rifler placeret omkring 70 tårne. Alt dette styres med stor autoritet af jagtlederen.

Jagtlederen, vi har haft to af slagsen i løbet af de 25 år, gør et kæmpe stykke arbejde, og det bliver gjort af interesse og engagement, da det ikke indbefatter nogen form for vederlag. De kontrollerer alle tårne, og de markerer ruterne ud til tårnene, så selv en blind dansker kan finde vej, også selv om de står omkring 500 meter ude i mosen. Lederen af klapperne, Bertil, er oppe i 80'erne, men man skal stå meget tidligt op for at følge med ham, og under hans ledelse går drevet som regel perfekt. At alle forholdene er i orden bevirker, at vi i løbet af 1½ til 2 dage skyder kvoten af elge, hvilket vil sige 6 – 13 pr. år, alt efter hvad reviret giver fri. I den tid jeg har været med, er der skudt godt 200 elge. At der er styr på tingene kan også ses af, at vi bare 4 – 5 gange har haft brug for en hund til eftersøg, og at der kun én gang er skudt til en elg, der ikke blev leveret. Det er et fantastisk resultat, som skyldes, at der er så mange elge/muligheder, at man ikke behøver at tage nogle chancer, og at man kan glæde sig over en andens succes uden

Hndyrsgjagt i Polen:

inkl. 10 råer/lam

- 3 dages jagt og ophold med fuld forplejning,
- 3 dages ophold i Kat. 1 i dobbeltværelse.

I alt kr. **6.950,-**

Spanien Beceite ibex

- 3 dages jagt
- Inkl. 1 Beceite ibex op til sølvmedalje + 1 hundyr

I alt kr. **27.950,-**

Bukkejagt i Polen 2013

Med bus 11-15. maj og 3.-7. august

- 4 dages jagt og ophold med fuld forplejning
- Ophold i dobbelt værelse, jagtføring 1:1
- Buskørsel Danmark/Polen t/r

I alt kr. **5.650,-**

Eastern Cape Sydafrika

- 6 opholdsdage i dobbeltværelse
- fuld pension under opholdet
- 6 jagtdage, jagt 1:1
- Al transport i Sydafrika inkl. Transfer
- Jagttilladelser i Sydafrika

Pris kr **1.990,-**

Slovenien gemsejagt

- 4 opholdsdage i jagthytte
- 3 jagtdage med pursch og ansitz
- Jagtføring 1:1

I alt kr. **4.950,-**

Muflon jagt i Tjekkiet

Weekend jagt med

- 2 dages ophold og fuld forplejning
- Jagt 1:1, alle tilladelser

Pris ved muflon optil Bronze

9.750,-

Pris ved muflon Bronze

14.150,-

Pris ved muflon Sølv

21.300,-

Pris ved muflon Guld

28.950,-

Irland sikahjort og vildged

- 4 dages jagt, jagtføring 2:1
- 5 dages ophold med fuld forplejning
- 2 sikahjorte uanset størrelse (eller 1 vildged og 1 sika)

I alt kr. **14.950,-**

Kirgisien Ibex jagt

- 12 rejsedage og ca. 7 jagtdage
- Inkl. en Ibex optil 110 cm
- forplejning, jagtføring 1:1, tolk i lejren

I alt kr. **26.750,-**

Polen drivjagt

- 3 jagtdage med 3 dages ophold på hotel, Kat.1.
- fuld forplejning på hotel, middag i skoven under jagten
- ophold i dobbeltværelse, transport under jagten i reviret,
- Afskydning af vildsvin, alle også keiler uanset str.
- 3 kronhjorte/dåhjorte optil 5 kg (over 5 kg, betales fra 5 kg og optil vægten efter prisliste), hinder og kalve, råer og lam (vigtigt, råbukken er fredet, straf 3000 PLN), fri ræv og mårhund.

I alt kr. **11.250,-**

tlf. 2345 2694 · www.aurorajagtrejser.dk

misundelse. Så kan man jo bare sidde i sit tårn og nyde, at en ræv lusker bagud mellem klapperne, eller at et rådyr trykker i en grantykning, mens gæssene trækker sydover højt oppe i den klare oktober himmel. Er det trofæ jagt? Jeg mener JA!

Selv om der falder så mange elge, er der altid tid til en klemme og en kop kaffe. Vi begynder ikke på et nyt drev, før de nedlagte elge fra det foregående drev hænger i slagtehuset. Trods det, når vi fire drev pr. dag. Drevene varer fra 1 til 1½ time plus det løse, så man har mulighed for at regulere jagtdagene efter behov.

En anden vigtig tradition er den såkaldte »Elg kaffe«. Det holder vi den anden aften i elgjagten, hvor de der har lyst, og det plejer at være 25 – 30 jægere og klappere, samles til en kop kaffe og en smörgås.

Der bliver serveret en lille skarp eller to, fortælles løgn-historier og minder drages frem. Man skal huske, at en stor del af jagtlaget er familie, der blot ses denne ene gang om året. Mange af dem er flyttet ud af området og ind til storbyerne på grund af arbejde eller lignende for så at besøge hjemstavnen under elgjagten. Vi har læger, ingeniører og andet godt folk, som smider alt, hvad de har i hænderne for at komme »hjem« og drive elg. De går som klappere i to dage i de store moser, de er smask våde og kolde, men vi får aldrig andet end smil og positive kommentarer. Her er det ikke trofæer, der driver værket, det er glæden ved samværet og så et lille stykke kød som tak for godt arbejde.

Trofæerne er, hvad svenskerne kalder »cykelstyr«. Den elg som Göran sidder med ved slagtehuset, er hvad vi kalder en kæmpe.

Traditioner

Når jagtdagen er forbi, og vi kører hver til sit, ja så byder det igen på traditioner. I de 25 år, hvor jeg er kommet hos Bodil og Evert, har vi på første dagen fået Bodils hjemmelavede gule ærter. På anden dagen står den på omkring 10 kilo oksehaler, og på tredje dagen bliver grillen tændt, og der kommer ribben på. Det lyder måske enkelt, men husk lige på, at i elgjagten er der i husholdningen cirka 15 munde at mætte, så der skal rigtig mange forberedelser til.

Hvis man opnår at blive accepteret i et jagtlag, på hvad jeg tillader mig at kalde lige fod med svenskerne, så anser jeg det for en ære. For mange jægere stopper jagten umiddelbart efter skuddet, og man kan drage hjem med sit trofæ. Men sådan er det ikke hos os. Efter et par dage, hvor kødet er modnet lidt, bliver kroppene (cirka 500 – 1500 kilo kød) parteret og fordelt ud i kasser til alle, der er berettiget til kød. Dette er efter nogle år med kaos blevet organiseret, så nogle af de unge klarer slagteriet, så vi ældre kan foretage os noget mere socialt. Jeg har desuden den luksus, at Bodil ordner mit kød og afleverer det i pæne fryseposer i min fryser, mod at hun tager, hvad hun kan bruge af kød. Når jeg så kommer til Sverige igen til »Alle helgens« jagt i november, hvilket er en anden gammel tradition, ja så er det bare at pakke kødet i bilen, når jeg skal hjem.

Min pointe er, at selvom det ikke giver de største trofæer, så har Sverige og svenskerne givet os mange gode timer gennem årene. Er det trofæjagt? Ja, efter min mening er det!

AFRIKA

– og skydevåbnenes introduktion på kontinentet

Syd for Sahara begyndte skydevåben først virkeligt at dukke op efter Vasco da Gamas besøg i 1498

Tekst Ib Nordentoft Andersen

Foto Ib Nordentoft Andersens arkiv m. fl.

Af alle de »goder« europæerne har bragt til det afrikanske kontinent, er det nok hverken lægekunsten, industrialiserin-

Hollændernes fortrop under Jan van Riebeeck ankommer til Kap det Gode Håb i 1652 og møder KhoiKhoi folket (Hottentotterne). Soldaten til venstre er bevæbnet med en luntebøsse og skydestok.

gen eller religionen, der har haft den største indflydelse på udviklingen, men derimod skydevåbnet på både godt og ondt.

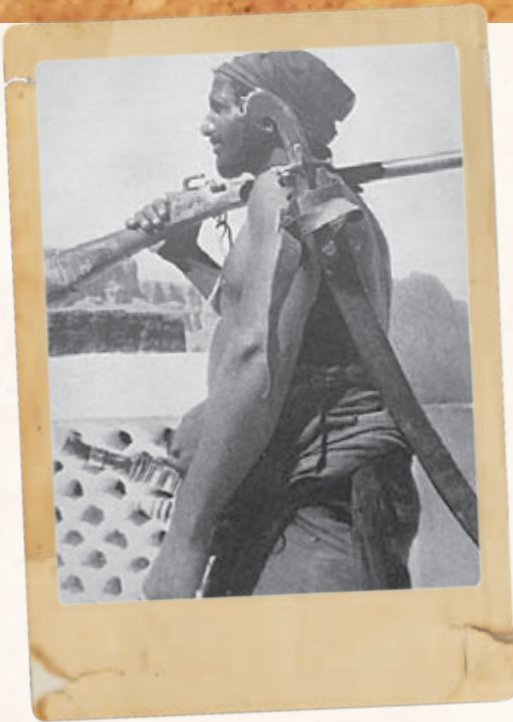
Geværer i Afrika

De første geværer dukkede op i Afrika i slutningen af fjortenhundredetallet og begyndelsen af femtenthundredetallet. Portugiserne var så småt begyndt at etablere handelsstationer på kysterne både i Vest- og Østafrika, og araberne, der havde været på østkysten i århundreder, var delvist som reaktion på Portugisernes ankomst, også begyndt at få skydevåben. Det var dog simple luntebøsser, som først senere blev efterfulgt af de første flintelåse som snaphaner og hjullåse, men luntebøsserne forblev på grund af deres simple konstruktion i udbredt tjeneste til langt op i det nittende århundrede. Ikke overraskende var disse våben håbløst ineffektive over for afrikansk vildt, og begge indtrængende grupper forblev da også på kysterne og fik guld, elfenben og slaver bragt ned til deres forter.

Arabernes interesseområder

Det afrikanske kontinents nordkyst mod Middelhavet havde været kendt i årtusinder, men bortset fra enkelte karavaneruter, som dem der gik over Timbuktu, havde Saharas sandbarriere isoleret middelhavskysten fra det store kontinent mod syd, og organiserede opdagelsesrejser begyndte først langs vestkysten, da portugiserne søgte en alternativ rute til Kina ad søvejen. Østkysten af det store kontinent havde derimod været kendt af araberne, inderne og kineserne meget længere, og varer som elfenben, guld og slaver var i århundreder blevet sejlet østpå.

Efter Vasco da Gamas besøg forskellige steder på østkysten fra Natal og Mocambique til Zanzibar og Mombasa i 1498 begynder en endeløs konkurrence mellem Portugal og araberne om kontrollen, og senere kommer nordeuropæerne med i kapløbet. Omkring 1880 var hele strækningen nord for Mocambique overtaget af englænderne og tyskerne og de gamle sortkrudtvåben blevet udskiftet med moderne repetergeværer.

Arabisk beduin sandsynligvis fra Yemen eller, mindre sandsynligt, Oman. Hans bevæbning er først og fremmest en Toradar, lunte-musket af indisk oprindelse, men den kan dog også være lavet lokalt. Sværdet er en Saif, og kniven er en typisk Yambiya fra Yemen. Yambiya'en er sammen med »kinesisk viagra« den største trussel mod det afrikanske næsehorn, da knivens fæste helst skal være lavet af hornet fra enten det hvide eller sorte næsehorn. De første geværer, der kom til Afrika, var netop luntebøsser, og de har været i ubrudt tjeneste til langt ind i det tyvende århundrede. Geværtypens store fordel ligger i, at de var billige og simple at fremstille og egentligt fungerede ganske godt. En herre som denne, har man kunnet møde fra Zanzibar til Luanda og Store Zimbabwe til Cameroun.

Slavehandelens betydning for våbeneksporten til Afrika og danskernes aktiviteter på Guinea kysten

Slavehandelen, som kineserne, inderne og især araberne havde startet flere hundrede år tidligere på Afrikas østkyst, blev så småt taget op af portugiserne omkring 1500, men kom først for alvor i gang på Guinea kysten omkring 1650, hvor englændere, franskmænd, hollændere og danskere begyndte at bygge forter. Varerne der blev eksporteret fra Danmark og hvad man fik som betaling blev ganske godt beskrevet af Ludvig Holberg i 1729:

»De vahre, som føres fra Dannemark til Gvinea, ere fornemmelig brendeviin, krud, flinte, tallig, allehaande Ostindiske og uldne vahre. For disse vahre bekommes guld, slaver og Elephants-tænder, samt provision for slaverne, som udføres. Compagniets skibe indtage der saa mange slaver, som de kand bierge, og bringe dem til St. Thomas udi Vestindien, men guldet og Elephants-tænderne bringes til Kiøbenhavn.«

Som det ses, var flintebøsser en del af betalingen, men ifølge en dansk »prisliste« fra 1785 udgjorde de dog kun 16% af den samlede pris

5 Bøsser à 20 Kr.	100 Kr.
80 Pd. Krudt	150 —
2 Stænger Jern	20 —
1 Anker Brændevin	60 —
4 Dusin smaa Knive	14 —
2 Tinkar	8 —
1 Stk. = 24 Alen blomstret Sirts...	40 —
3 Stk. forskelligt indisk Tøj	114 —
10 ostindiske Sjaler	55 —
1 Messingfad	15 —
2 Stænger Kobber	12 —
2 Stænger Bly	8 —
Opsynet	4 —
	Kroner... 600

Prislisten er taget fra I. Raunkiærs 1917 oversættelse af Iserts originale tyske tekst fra 1790. Isert opgjorde sin liste i rigsdalere hvor de 600 kroner svarede til 160 rigsdalere. Bemærk den høje pris på krudt, så nutidens jægere er ikke de første, der har måttet kæmpe med høje ammunitionspriser.

Fem flintebøsser pr slave lyder ikke umiddelbart af voldsomt mange, men når vi tager i betragtning, at Danmark egenhændigt mellem 1650 og 1809 eksporterede op mod 100.000 slaver fra Vestafrika og heraf alene 47.000 fra Guldkystområdet, bliver det dog til et betragteligt antal, med omkring 3150 flintebøsser om året. Men Danmarks bidrag var dog ret begrænset sammenlignet med det totale antal afrikanere, der blev sendt over Atlanten nemlig omkring 11 millioner, og hvis der var kommet 5 geværer ind for hver slave, der var gået ud, bliver slutresultatet voldsomt med 55 millioner, men på den anden side ligger der i dag omkring 100 millioner våben fra AK47 familien og flyder rundt omkring i verden!

På trods af de store eksporttal var det ret få mennesker i Danmark, der virkelig tjente på trekanthandelen mellem København, Guinea kysten og vores vestindiske kolonier, men én

Det danske hovedfort Christiansborg der blev bygget i 1660. Fortet ligger der stadig og hedder nu Osu Castle og bruges som officiel sæde for Ghanas regering.

mand havde dog virkelig greb om fidusen, nemlig den danske finansminister Grev Ernst Schimmelmann, der ejede diverse klædefabrikker, brændevinsbrænderier og Kronborg Gevær-fabrik i Hellebæk. De varer, Schimmelmann fremstillede i Danmark, blev bl.a. på hans egne skibe sejlet til Guinea kysten og omvekslet til slaver, der derefter blev sejlet til St. Thomas og solgt med enorm fortjeneste. Derefter returnerede skibene til Danmark med råsukker fra bl.a. Schimmelmanns plantager på de tre danske øer, hvorpå råsukkeret blev raffineret på ja! et raffinaderi i København der tilhørte Schimmelmann.

Det er ikke sikkert, at alle de ca. 500.000 flintebøsser, der blev eksporteret til betaling af de danske slaver, alle kom fra Danmark, da det menes, at nogle muligvis blev indkøbt i bl.a. Celle og Liege, men uanset hvor bøsserne kom fra, var de ikke altid af lige god kvalitet. I maj 1784 var Isert med i nogle voldsomme slag ved Volta floden med mange sårede på deres egen side, hvoraf en stor del havde fået deres venstre hånd helt eller delvis bortsprængt. Dette skyldes, at danskerne havde fået tilsendt nogle geværer af så dårlig kvalitet, at de ofte eksploderede, men det var et problem der var kendt over hele kysten, da de våben, der blev leveret som betaling for slaver, ofte var af ringe kvalitet.

Problemet med de ofte dårligt lavede slavevåben har endda bidt sig fast i sprogbruget på hele Guinea kysten fra Conakry til Douala og mødes jævnligt især i Nigerias dagspresse. Ordet Dane Guns er indgået i hele kystens sprogbrug og betyder våben af simpel konstruktion, billige materialer og ringe udførelse. Våbnene kan være hjemmelavede og findes ofte i kriminelle kredse, så på mange måder kan de vel bedst sammenlignes med amerikanernes *Saturday night Specials*.

Hollændernes ankomst på Afrikas sydspids

Det var først efter hollændernes etablering af en forsyningsbase ved Kap Det Gode Håb i 1652, at en langsom europæisk indtrængen mod kontinentets indre begyndte. Men de hollandske kolonister måtte, som Isert på Guldskysten, hurtigt erkende, at deres glatløbede standard militærmusketter med lunte- eller hjullåse, snaphaner og flintebøsser havde så ringe virkning på vildtet, at der krævedes adskillige skud, før byttet var forendt. I et notat i Kap garnisonens logbog fra 3. november 1654 beskrives nedlæggelsen af et næsehorn, der sad fast i noget mudder, som krævede mere end et hundrede skud! Ved samme lejlighed fik de også nedlagt en løve, der dog kun behøvede et skud. De hollandske bønder –boers- lærte for alvor under deres langsomme spredning ud over det sydlige Afrika, at meget af vildtet krævede store kugler på korte afstande og leveret med så god præcision som våbentypen tillod, så de begyndte at søge efter geværer, der kunne klare opgaven. En af løsningerne var at ombygge eksisterende våben ved blandt andet at give dem en større kaliber og generelt lave våbnene større. En anden effektiv løsning var at benytte heste til at indhente vildtet, så de kunne komme tæt på og ikke mindst slippe bort i en fart, hvis vildtet gik til angreb, et system der virkede fint til elefanter, næsehorn og bøfler, men nok ikke helt så godt med løverne.

Boernes kraftigere våben kan i dag virke meget overvæl-

dende i deres kaliberstørrelser og dermed kuglevægt. De normalt anvendte kalibre var mellem 4 og 8, altså våben med en kuglevægt på mellem 113 og 57 gram, hvis de var af rent bly, men til tykkudet vildt som elefant og næsehorn iblandede man op til en tredjedel tin for at gøre kuglerne hårdere, hvilket, grundet tins lavere vægtfylde, sænkede vægten. Men at sende sådan en kanonkugle ud af munden gav også voldsomme resultater i skyttens ende af våbnet, og rekyl var meget mærkbar og kunne, afhængig af krudtladning og kaliber, ligge på fra omkring 200ft/lbs og opefter. Den velkendte storvildtjæger og pioner Frederick C. Selous anvendte i sine unge dage i attenhundrede og halvfjerdsere adskillige af disse skulderbårne artilleripjecer, men indrømmede da også senere i livet, at de havde givet ham et voldsomt flinch og livslang ubehag ved rekyl og foretrak derefter mindre kalibre.

Da englænderne i 1806 overtog kolonien fra hollænderne, lærte de hurtigt af Boernes erfaringer, og en engelsk nybygger

Foto: Brian Marsh og Keith Dyer/ManMagnum, Durban.

Dette er måske det White Hunter gevær flest mennesker har set på fotografi, men uden virkelig at kende dets baggrund, måske lige bortset fra det er en af Selous »rifler«. På det originale studie billede ses en ung – ca. 23 år gammel – Selous holde om løbet på en meget heftig forlader med perkussions lås. Selous beskriver selv våbnet som en glatløbet forhenværende »Duck-gun«, der var afkortet i løbet og flintelåsen udskiftet med en perkussions lås. Kaliberen var 4 bore svarende til ca. 26,7 mm og vejede knapt 7 kg. For at kunne nedlægge elefanter krævedes en ret hård kugle, så ca. en tredjedel af kuglens legering var tin og resten bly, hvilket gav en kuglevægt på ca. 97 gram! Med Selous standard krudtladning på en – »god håndfuld krudt på mere end 20 drachms«- opnåede han en mundings hastighed på minimum 410 m/sek som gav omkring 8200 joule til elefanten, men desværre også 320 ft/lbs rekyl til jægerens skulder, og det var ikke engang en hot ladning! Til sammenligning giver en 10,1 gram 6,5'er omkring 11 ft/lbs i rekyl. Geværet var Selous tredje Four to the Pound'er og blev købt fra Boeren Jan Viljoen i 1873 for £7:10S.

skrev i 1820 nogle anbefalinger til emigranter der skulle til den østlige Kap-koloni, hvor han understregede, at de skulle medbringe jagtvåben – *men endelig ikke i små kalibre!* Men selv med så klart et råd medbragte englænderne ofte kalibre, der var håbløst ineffektive til den jagtform, der var i vente. Mange kilder fortæller medfølelse, at Frederick Selous ved sin ankomst til Kap kolonien i 1871 medbragte en meget dyr Reilly dobbeltriffel i .577 Snider, der næsten omgående blev stjålet, hvorfor han måtte købe en »gammeldags forlader« i kaliber 4. Men dette tyveri kan meget vel have reddet Selous liv, for selv om kaliberet .577 Snider lyder imponerende, var det faktisk en svag militærpatron til forladerrifler, der var ombygget efter Snider patentet til enkeltskuds bagladere. Kaliberet ville have været glimrende til det meste mindre afrikanske vildt, men med sine sølle 2250 joules var det faktisk svagere end en moderne .243Win og ville have været alt for svag til de tykhudede arter som næsehorn og elefant, hvorimod en kaliber 4 leverede mellem 8000 og 10000 joules afhængig af den krudtmængde jægerens skulder kunne klare.

Opdagelsesrejsende og missionærer

Som en slags spydspids for indsamlingen af europæisk viden om det mørke kontinent var opdagelsesrejsende og missionærer de første til at trænge ind i det store »ukendte« indre af

Afrikas kontinent. Men deres opdagelser var såmænd kun nyt for europæerne, da især araberne fra Zanzibar og Mombasa og senere portugisiske mulatter fra St. Paulo de Loanda i Angola og Lorenzo Marques i Mozambique havde gennemrejst området gennem århundreder og blandt andet flere gange foretaget krydsningen mellem Atlanterhavet og Stillehavet, krydsninger som først Livingstone og senere Stanley foretog under stor jubel og ros fra de geografiske selskaber i Europa og Amerika.

Den mest kendte af dem alle er nok netop Dr. Livingstone, der var udsendt fra London Missionary Society til den nordlige Kap Koloni. Han var ikke særlig god til at omvende afrikanerne (det lykkedes kun at omvende en enkelt, som senere fortrød) men hans opdagelsesrejser var imponerende. Der findes kun en enkelt tegning, hvor han holder et gevær, og det er fra, da han fik venstre arm svært skadet under et løveangreb. At man ellers ikke ser ham med skydevåben skyldes måske indflydelse fra LMS, der ikke ønskede billeder, hvor en kirkens mand anvendte den slags. Men han var bestemt ikke bleg for at anvende vold, når han selv fandt det nødvendigt. For eksempel blev han kraftigt kritiseret af europæiske missionærkollegaer for at beordre skydning mod nogle indfødte krigere under Lake Nyassa ekspeditionen omkring 1860, og der eksisterer da også et billede af hjælperen Susi, der bærer

Denne tegning af Stanleys møde med Dr. Livingstone i Ujiji på østkysten af Tanganyika søen i oktober 1871 giver en rimeligt gengivelse af situationen. De fire personer til venstre er udover fra Stanley en flagbærer med Stars and Stripes, lille Kalulu og Selim i sribet tøj. De to sidstes positur er taget direkte fra et fotografi tage i Zanzibar efter de var kommet tilbage i 1872. At Livingstones følge hovedsageligt består af arabere, kan virke noget hyklerisk, da han i Europa tordnede mod disse, som han kaldte dem; hedenske slavehandlere, men uden deres reservede venskab og beskyttelse ville han næppe have klaret sig ret længe i Centralafrika. Stanley tog grundigt ved lære og havde en af de mest berygtede slavehandlere, Tippu Tip, med sig på turen fra Angola flodens munding og over til østkysten under hans noget forfejlede redningsaktion efter Emin Pasha.

I modsætning til Livingstone lod Henry Stanley sig gerne fotografere med våben i hånd, og der blev lavet en større billedserie af ham i Zanzibar, efter han i 1872 returnerede fra Livingstone ekspeditionen til Ujiji. På dette billede ses til venstre tjeneren Selim med en Winchester 1866, i midten er den lille slavedreng Kalulu som Stanley havde frikøbt, her med en glatløbet haglbøsse med underlukke og endelig Stanley med en »Eight to the pounder« 21,2 mm forlader elefantbøsse. Stanley bærer også en revolver der på andre billeder synes at være en fransk LeMat som var meget anvendt under den amerikanske borgerkrig nogle få år tidligere.

Livingstones side-by-side riffel med underlukke, og den samme riffel ses på et billede af hans ejendele, som Susi bragte til London efter hans død.

De opdagelsesrejsendes våben og andet udstyr reflekterede naturligvis deres nationalitet og den Wales fødte amerikanske journalist og eventyrer Henry Stanleys våbenkiste var da også typisk stor og overvejende amerikansk. Den amerikanske borgerkrig var sluttet i 1865, og sammen med en Winchester model 1866 var hans våben typisk overskud fra krigen. Samlingen bestod, foruden Winchesteren, af en Henry 1860, to Joslyn bagladerriffler, to Starr 14 mm baglader karabiner model 1858, en »eight to the pounder« 21,2 mm forlader elefant riffel, en glatløbet sidebøsse med underlukke og to revolvere (LeMat?). Desuden var der 24 flintemusketter og 6 forladerpistoler til hans lokale hjælpere. Så sandelig et imponerende arsenal, men dog begrænset i forhold til hans Emin Pasha redningsaktion i 1887/89, hvor han endda havde den første prototype af Maxims maskingevær med hele vejen. Maskingeværet blev demonstreret for nogle lokale krigere i Uganda med det resultat at de løb skrigende rundt, der var dog tvivl om deres reaktion skyldtes frygt eller begejstring.

Kolonikrigene

Kolonikrigene var, ikke overraskende, årsag til en overvældende tilførsel af datidens mest moderne våben. Zulukrigen i 1879, Matabele opstandene i 1893 og -96, Vestafrikas opdeling i firserne og ikke mindst Tysklands overtagelse af Namibia og Dar es Salaam samt Belgiens besættelse af Congo mellem 1885 og -90 resulterede i, at store mængder af bagladegeværer blev importeret af kolonimagterne. Kendte geværer som Martini-Henry, Mauser, Gras og Lee-Enfield blev bragt ind af englænderne, franskmændene og tyskerne, mens portugiserne og belgierne tog mere ukendte våben som Espingarda Mod. 1886, Albini-Braendlin og F.N. Mod. 1889 i brug.

Men disse »småkrige« blev dog helt overskygget af de enorme mængder der blev importeret af de stridende parter under den krig, som de hollandske indvandrere kaldte »Den store frihedskrig«, men af englænderne og eftertiden bedre kendt som Boer-krigen (Bonde-krigen).

Boer-krigen

Siden 1652 havde den yderste sydspids af Afrika været under kontrol af det Hollandske Ostindiske Compagni som forsyningsbase på deres sejlskibes rute til Java. De bønder der drev kompagniets forsyningslandbrug, nødvendige håndværkere og soldater til bevogtning, blev alle hentet ud fra Holland på en syv års arbejdskontrakt, og når den var aftjent, havde de tilladelse til at oprette farme i de tilstødende landområder.

Efterhånden voksede denne gruppe der, udover hollændere, hovedsageligt bestod af tyske emigranter og franske huguenotter, at sprede sig længere og længere ind i landet, hvor de udviklede små lokalsamfund, der satte frihed og uafhængighed fra centralmagterne meget højt. Så da England overtog området i 1795 og oprettede Kap Kolonien, var en voldsom konfrontation uundgåelig.

Kolonisterne vendte i 1834 simpelthen ryggen til den

engelske koloni og flyttede meget længere ind i landet, hvor de, uundgåeligt, kom på kollisionskurs med Bantu-stammer der trykkede mod syd. Disse hollandske udbrydere blev kendt som Voortrekkerne og nåede efterhånden helt frem til området ved Orange floden, Zululand og helt op til Limpopo floden. Der oprettede de to selvstændige Republikker: Traansval og Oranje Vrystaat, men i 1867 fandt man desværre diamanter i den vestlige del af Oranje, og i 1886 blev det endnu værre, da der blev fundet guld ved Witwatersrand (Johannesburg) så det varede ikke længe, før englænderne bankede på døren, og krig var uundgåelig.

Vejrbidte Boer-kommandoer med tre af Boer krigens mest almindelige rifler: Riffelen øverst til højre er enten en Lee-Metford MK II eller en Lee-Enfield MLE. Det er umuligt at sige hvilken af de to det drejer sig om, da de var ens bortset fra løbets rifling. Begge var med 10 skuds magasin til den stadig ret svage .303 patron. Alle tre rifler øverst til venstre er 7mm Mauser med 5 skuds magasin. Riflen forrest i billedet forveksles ofte med en Martini-Henry, men er faktisk en Guede, der var et mislykket Portugisisk 8mm forsøgsgevær fremstillet på licens af ÖWG (Steyr) og, efterat Portugal opgav projektet, købte Orange Fristat og Transvaal dem billigt fra Alfred Field & Co i Birmingham, der leverede dem via Stein & Hunter i East London. Endnu et godt eksempel på den internationale våbenhandels moral, hvor loyaliteterne havde meget flydende grænser.

Med flintebøsser over kaminhylden og en krig lige om hjørnet, begyndte Boerne energisk at søge efter nye våben til en modernisering af deres arsenal. Men deres isolation tvang dem til at købe fra hvem, der nu ville sælge dem våben, og størsteparten af de nye våben kom da også fra Tyskland og Østrig. Beslutningen om at indkøbe omkring 47.000 Mauser rifler var langt den største post på indkøbssedlen, og valget

faldt på en lettere modificeret udgave af den spanske Mod 1893 og er, bortset fra kaliberen, stort set identisk med sven-skernes Carl Gustav Model 1896. Netop denne riffel havde givet Roosevelt's Rough Riders og deres Krag-Jørgensen rifler meget hård modstand på San Juan Hill i 1898. De sydafrikan-ske Mausere fik modelbetegnelsen 1895 og 1896 og var i kali-ber 7x57 mm. Denne patron endte med at sætte sig dybe spor i Afrikas jagtbestemmelser, da den mange steder blev valgt som minimum kaliber for jagtpatroner, hvilket for eksempel stadig gælder i et land som Namibia. Mauserriflerne udgjorde omkring 50% af de samlede indkøb, der også omfattede flere tusinde portugisiske Guede rifler og nogle få hundrede nor-ske Krag-Jørgensen rifler i kaliber 6,5x55.

Mauser riflerne var med ca. 50% af antallet altså rygraden i Boernes arsenal, men de resterende rifler var en sammenblan-

ding af indkøbte eller erobrede militærrifler som Martini-Henry, Guede, Krag-Jørgensen, Lee-Metford/Enfield og en forvirrende mængde af gamle jagtrifler. Deres ammunitions-logistik må have været et mareridt med så mange forskellige kalibre.

Nyere tid

Siden slutningen af attenhundredetallet er udviklingen med militærpatronernes dominans på den afrikanske jagtscene fortsat med introduktionen af patroner som 8mm Mauser, .30-06 Springfield, russiske 7,62 x 39 mm (AK-47) og 7,62 x 53R (Nagant) samt .308 Winchester og samtidigt har de civile kalibre for alvor gjort deres indtog, men det er, som man siger, en helt anden historie. □

www.safarimax.no

RGF
REJSEGARANTIFOND
- rgl.no

VI HAR TILGANG TIL
områder med meget stor Nyala!

Ta kontakt for priser og tilbud!
Herv. på +47 926 51 377/62 59 44 67

Alaska
Canada
Polen
Sør-Afrika
Namibia
Zimbabwe
Sverige

www.pesafari.co.za

Northern Cape særtilbud
Kun til jægere som jager 2:1

Særtilbud gælder for 2 personer
2 dyr hver alt inklusiv

32.400 kr Total
Exklusiv flybillet

Springbuck Almindelig x1
Blesbuck Almindelig x1
Gnu - Sort x1
Duiker x1

(mulighed for tilvalg af flere trofæer efter prislister)

For mere information venligst
besøg vores hjemmeside.

South Africa	Denmark
Lande Office: +27 83 373 8392	Brian Andersen: +45 20661818
Phillip Mobile: +27 83 557 6444	Ole G Jorgensen: +45 75688220

Bitsch Jagtrejser

Jagtrejser til Danmarks laveste priser.

Pris-eksempler hjortejagt:

Polen: Foreningsrevirer Cat. I, 3 dages jagt 1:1, ophold, div. tilladelser, forsikring, tolk og afskydning efter prislister Kr. 3.332. Priskeksempl med 3 dages jagt og 1 hjort mellem 3,5 og 5 kg. **KUN Kr. 10.922**

England: 3 dages jagt, ophold på B&B, flyrejse og Pick up. Hjorte fra £ 450. Også mulighed for sika, dånjorte, muntjag og CWD.

Finland: Whitetail Kr. 9990 incl. 1 hjort, 3 dages jagt, ophold, flyrejse.

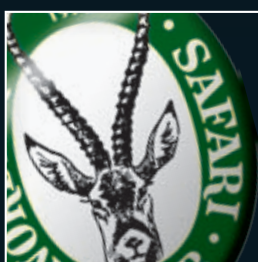
Vi har naturligvis også de bedste tilbud på hundrysjagt og drivjagt i Polen. Bjørnejagt i Finland, Rusland og Alberta. Samt alle de andre jagttyper.

I forbindelse med booking kan du altid rekvirere referencer fra tidligere kunder.

Derudover jagt i Grønland, Australien, New Zealand, Canada, Rusland, Argentina, Spanien, Sydafrika, Bulgarien, Ungarn samt meget mere.

Bitsch Jagtrejser
har solgt jagtrejser siden 1994 og er dermed blandt Danmarks ældste.

Du kan se mere på www.bitsch-jagt.dk
eller kontakte os for info på 9754 1641 eller bjarne@bitsch-jagt.dk
Rejsegarantifond nr. 2189.
Medlem af DJA.

På www.safariklub.dk

– finder du masser af jagtrapporter, nyheder fra jagtverdenen, information om skydninger, database med trofæopmålinger ... og meget mere.

Hold dig opdateret via www.safariklub.dk

Klubnyt

Ny rabataftale

Den nyåbnede Jagt- og udstyrsforretning i København »B-Wild« tilbyder 10% rabat til alle NSK medlemmer.

For at medlemmerne kan opnå de 10% rabat, skal de medbringe et eksemplar af Trofæ med deres navn på – som bevis for deres medlemskab. Navnet står bag på bladet, sammen med medlemmets adresse.

B-Wild sælger blandt andet pt praktisk, funktionelt og slidstærkt jagttøj både i butikken og over deres hjemmeside. Ikke mindst har de anbefalede udstyr lister til de fleste jagt-

former i verden. Både i butikken og på webshoppen bliver kunder betjent af erfarne folk.

Tak for indsatsen

Vort bestyrelsesmedlem Preben Nielsen har overladt sin bestyrelsespost til Tom Søborg. I den anledning er der stor grund til at sige ham tak for den store indsats, han har lagt for dagen i bestyrelsesarbejdet i den tid, han har siddet i

bestyrelsen. I bestyrelsesarbejdet har Preben særligt haft ansvar for skydningerne, der altid er gennemført med stor professionalisme. Vi håber alle, at vi forsat vil have glæde af Preben under skydningerne og i skydeudvalget.

Velkommen til

Nyt medlem i bestyrelsen bliver Tom Søborg. Han bor i Lundby på Sydsjælland og er 40 år.

Han præsenterer sig selv således: Jeg har gået på jagt med min fader, fra før jeg kunne cykle. Jagttegn som 16-årig. Første udenlandsjagt i 1995 som 23-årig. Jager med hagl, riffel, bue, spyd og kniv, de steder hvor dette nu er tilladt. Er yderst besat af trofæjagten på forskellige trofæer rundt omkring i verden. Har beskæftiget mig med næsten alt inden for jagt: Trofæmontage, salg af div. jagtartikel, jagtagent osv. Har jaget på 4 kontinenter, og det 5. er i planlægningsfasen. Jeg har været medlem af NSK i mange år og glæder mig til at deltage i klubarbejdet.

Program for NSK trofæopmålinger – resten af 2012

Dato	Dag	Klokkeslet	Sted	I samarbejde med	Adresse	Telefonnr.
16. november	Fredag	14.00 – 17.30	Åbenrå	Foder & Fritid	Industrivej 1 6200, Åbenrå	70 20 15 17
23. november	Fredag	12.00 – 16.00	Ringsted	Diana/Limpopo	Ringsted	43 56 11 11
24. november	Lørdag	9.30 – 13.00	Svendborg	Michaels Jagt	Porthusvej 127, Svendborg	62 21 11 53
30. november	Fredag	14.00 – 17.30	Bredebro	Klints Jagt & Fiskeri	Brogade 1, 6281 Bredebro	74 71 17 96
10. december	Mandag	16.00 – 19.00	Korning	NSK	Klaksmøllevej 24 Horsens	75 67 33 77

BLASER - MAUSER - KAHLES

– fordi man aldrig må gå ned på udstyr!

Blaser R8

Blaser R8 Professional, grøn eller savanna, fra

21.070,-

Blaser R8

(Den viste model er med Big Bore løb)

MO3

Mauser MO3 Extreme system, fra

19.349,-

Fakta om R8 og MO3

- Formstabil composite skæfte i optimal ergonomisk udformning.
- Antislip gummiindlæg på forskæfte og pistolgreb.
- Sikker greb under skudafgivelse under alle forhold.
- Hurtigt kaliberskift – fra .222 REM til .416 REM.MAG i R8 og fra .222 REM til .458 LOTT i MO3.
- Aftageligt magasin, som kan låses.
- Kickstop fås som option.

Kahles CSX 2,5-10x50

- Belyst sigte
- 30 mm rør
- Automaticlight
- Fås også med Multi Zero

13.399,-

Kahles Hella 5 1-5x241

- 30 mm rør
- Synsfelt 42 m/100
- Ideel til drivjagt

12.199,-

Kahles håndkikkert 8x42

- Gummiarmet
- Robust
- Let

6.199,-

